

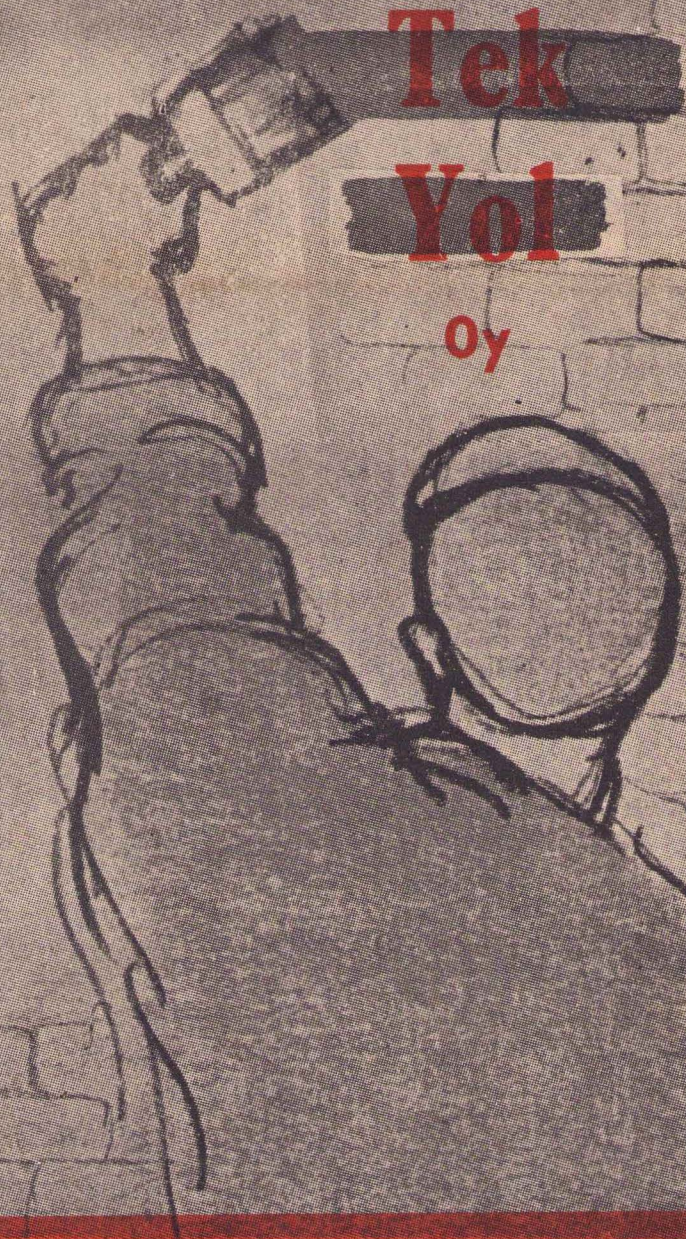
emeğin birliği

20
TEMMUZ
1977
250 Kuruş

8

fabrikalar, tarlalar, siyasi iktidar, her şey emeğin olacak..!

**Mevcut
örtülü Faşizmin
Yıkılması;
Hükümet Değişikliği
ile Değil,
Demokratik
Devrim ile
Gerçekleşecektir!**

«Her ülkede devrimcilerden şunu istiyoruz: kendi tecrübelerinden ve proletaryanın devrimci öncülüğünden alınacak ne kadar ders varsa bunları tesbit etsinler ve uygulasinlar. Kıyıda kalıp kabaran dalgaları gözetleyeceklerine; bir kenarda havanın durulmasını bekleyeceklerine sınıf kavgasının dalgalı sularında nasıl yelken açılacağını hızla öğrensinler. İşte bunu istiyoruz.»

Bütün bunları istiyoruz, çünkü ancak bu şekilde bütün emekçilerin başına geçecek olan emekçi sınıfı, milyonlarca güçlü devrimci ordular halinde ve üçüncü Enternasyonal'in önderliğinde, tarihsel görevini gerçekleştirecek, faşizmi ve onunla birlikte kapitalizmi de dünya yüzünden kesinlikle silecektir.»

Georgi DİMITROV
(Faşizme Karşı Birleşik Cephe sayfa 124-125)

Seçim Sonuçları ve Proletaryanın

Bu yazımızda, seçim sonuçlarının ve bunun yol açtığı son siyasi gelişmelerin geniş ve genel bir değerlendirilmesini yapmayacağız; burada, devrimci proletarya açısından çok daha hayati önemi olan, ama işçi sınıfı hareketi içerisinde oportünizmin yol açtığı siyasi körlük hastalığından dolayı üzerinde hemen hemen hiç kimsenin durmadığı, seçim sonuçları ışığında proletaryanın bağımsız sınıf politikasının genel seviyesi, karşısındaki güçlükler ve gelecekteki gelişim seyri üzerine genel bir değerlendirme ile yetineceğiz.

Seçimler, her zaman için, proletaryanın mücadele, siyasi ve örgütsel güç ve siyasi bilinç düzeyinin anlaşılması ve ortaya çıkması bakımından büyük bir önem taşır. Aynı zamanda seçimler, proletaryanın genel olarak burjuvaziye karşı bağımsız politikasının ve bu politikanın kimler tarafından ve nasıl savunulduğunun da bir aynasıdır. Bu ilkelerden hareketle, 5 Haziran seçimi sonuçlarının, proletaryanın sınıfsal çıkarı açısından kısaca bir değerlendirmesini yapacağız.

Önce, proletaryanın karşıt gücü olan burjuvazinin nasıl ve nereye doğru bir gelişim izlediğine kısaca bakalım.

Ülkemizde emperyalizmin güdümünde gelişen ve hem iktisadi hem de siyasi planda tayin edici güç haline gelen tekelleşme, siyasi güç olarak burjuvaziyi iki büyük parti etrafında toparlamayı önemli ölçüde başarmıştır. Bu toparlanma, kuşkusuz, burjuva düzeninin değişimi için sınıfsal alternatif olarak siyasi güçler şeklinde değil, fakat mevcut burjuva düzeninin daha uzun ömürlü kılınmasının ve işçi sınıfı hareketinin bastırılmasının yöntemleri ve anlayışı konusunda ayrılan burjuva partileri doğrultusunda oluşan bir toparlanmadır.

İşbirlikçi tekelleşme burjuvazinin bir kesimi mevcut sömürü düzeninin faşist baskı ve terörle, diğer kesimi ise bu düzenin siyasi gerici diktatörlüğü burjuva reformist bir partinin yürütmesiyle daha uzun ömürlü kılınabileceğine inanmaktadır. Bu düşünceler doğrultusunda politika izleyen tekelleşme sermaye, siyasi gücünü AP ve CHP çevresinde toparlayarak, diğer ara partilere hayat hakkı bırakmayacak kadar bu partileri yonttu; bir kısmının parlamentoda varlığına son verdi ve bazısını ise varlığı ile yokluğu arasında bir fark olmayacak düzeye indirgedi. (Zaten bunun böyle olacağını Emek Birliği'nin 5., 6., ve 7. sayılarında çıkan «Faşizm ve Seçimler Üzerine» adlı yazıda belirtmiştik.)

Böylece, işbirlikçi tekelleşme sermaye, Türkiye'nin ekonomik ve politik yapısında hakimiyetini kesin ve tayin edici bir hakimiyet seviyesine doğru yükseltmiştir. Ne ki, tekelleşme sermayenin diğer burjuva katmanlarını bu şekilde kendi kontrolü altına alarak etkisiz hale getirmesiyle birlikte, kaçınılmaz olarak, işbirlikçi tekelleşme burjuvazinin kendi arasındaki çelişkiler ön plana çıktı ve bir hayli gerginleşti. Tekelleşme sermaye gruplarının arasındaki çelişkilerin bu gerginlik düzeyi, işçi sınıfı hareketinin oportünizmin etkinliğinden kurtulmasına (burjuvazinin her çeşidiyle bağlarını kopararak bağımsız sınıf politikasını izleyecek düzeye gelmesine) kadar, yani tekelleşme sermaye karşısında güçlü bir alternatif olma düzeyine gelinceye kadar, devam edecektir.

İşbirlikçi tekelleşmenin siyasi plandaki bu gelişim seyri karşısında, genel olarak işçi sınıfı siyasetinin durumuna gelince:

İşbirlikçi tekelleşme burjuvazinin ekonomik

planda sermayenin santralizasyonunun düzeyini geliştirmesine paralel olarak, siyasi planda da burjuva siyasi güçlerin zorunlu olarak ortaya çıkan bu santralizasyonu karşısında, genel olarak işçi sınıfı hareketi hâlâ büyük bir dağınıklık arzuetmekte ve yaygın ve oldukça güçlü bir oportünizmin etkisi altında daha hâlâ büyük ölçüde burjuva siyasetinin kuyruğunda seyretmektedir. Henüz, işçi sınıfının her türlü burjuvaziden ve oportünizmden bağlarını koparmış olan bağımsız sınıf politikası ancak bir rüşeym (nüve) halindedir, fakat açık bir şekilde hayata çıkmaktadır. Bu durumda devrimci proletaryanın görevi: doğmakta olan bu bağımsız sınıf politikasını güçlendirmek, yaymak ve işçi sınıfı hareketini her türlü oportünizmin etkinliğinden kurtarmaktır.

Mevcut bu durumun ışığı altında 5 Haziran seçimlerinin sonucuna bakacak olursak; ortaya çıkan tablo, deyim mazur görülecek olursa, işçi sınıfı adına utanç verici bir tablodur.

Yarımasırdan fazla bir süredir devam eden işçi sınıfı hareketinin bu seçimlerde izlediği politika neydi? Bağımsız gücü neydi? İşçi sınıfı hangi bağımsız politikayı izledi? Bu bağımsız politika doğrultusunda, kimlerle ve hangi şartlarda güç birliğine girdi? Mevcut şartlarda ajitasyon ve propagandayı hangi yönde geliştirdi? Türkiye'nin geleceği açısından nasıl ve hangi temel hedefleri içeren bir programla emekçi yığınların karşısına çıktı? Yıllardır akan ve hâlâ akmaya devam eden devrimci kanlara işçi sınıfı nasıl sahip çıktı? Ve de hani nerede işçi sınıfının mücadelede öncülüğü? Bu ve bunlar gibi daha nice cevapsız kalacak sorular karşısında her sınıf bilincine sahip işçi, başını iki elinin arasına alıp iyice düşünmeli ve bugüne kadar peşinde gittiği ve kararları doğrultusunda hareket ettiği iflah olmaz oportünistleri bir daha dikkatle incelemelidir.

Binbir çeşit oportünist fraksiyon ve başta DİSK, TÖB-DER vb. kuruluşların oportünist yöneticileri geniş işçi ve emekçi yığınlarını kayıtsız şartsız ve gölgesiz olarak CHP'nin burjuva politikasının peşine taktılar; işçi sınıfının kendi bağımsız sınıf politikasına ve bu politikayı izleyen Marksistlere karşı cepheden saldırıya geçtiler. Pek tabii ki, oportünistlerin Türkiye çapındaki bu namussuzca politikaları sonucunda, proleter politikayı mecliste açıkça savunabilecek, sosyalizm uğruna propagandayı yükseltecek bir tek işçi temsilcisi dahi parlamentoya giremedi.

Ondan sonra da DİSK, TÖB-DER vb. kuruluşların oportünist, yöneticileri, TİP oportünistleri hep bir ağızdan, «halkımızın isteği buymuş, böyle oldu», şeklinde safsatılarla işçi sınıfına karşı girişmiş oldukları ihanetin üstünü kapatmaya çalıştılar. Sorarız: Bu mücadelenin öncü gücü durumunda olan işçi sınıfının geniş yığınlarını burjuvazinin kuyruğuna takmak için bu derece yoğun ve hayasızca bir kampanya yürütülürde, daha sonra «halktan» nasıl bir karar beklenir? Artık sınıf bilinçli her işçi ve her emekçi, bu alçaklıkların tümünü görmelidir; yeri gelince işçi sınıfının öncü güç olduğunu lafta söyleyen, fakat pratikte onu burjuvazinin kuyruğuna bağlayan ve bu yolda kayıtsız şartsız CHP'ye oy verdiren hayinleri iyice tanımalıdır.

İşçi sınıfının öncülüğü lafla olmaz; bu öncülük ancak bütün emekçi yığınları siyasi ve pratik faaliyetlerinde emekçi sınıfların nihai kurtuluşu uğruna mücadele doğrultusunda rehberlik yapmasıyla olur. Peki, bu seçimlerde işçi sınıfı hangi ideolojik ve pratik öncülüğü yaptı?

Ve kitleleri hangi yolda peşinden gelmeye çağırdı? CHP'nin kuyruğuna takılıp geniş emekçi yığınları da aynı yöne çağırarak mı? Evet. Seçimlerde aynen böyle yaptı!

Şimdi burjuvazi kendi arasında hükümeti kurma yolunda bir mücadele yürütüyor, pazarlıklar yapıyor, ve uzlaşmalara varıyor. Her keskin açıkca gördüğü gibi, bağımsız burjuva milletvekilleri bile hükümet kuruluşuna destek olmak için kendi çıkarları doğrultusunda bir takım tavizler istiyor ve bir takım taleplerde bulunuyorlar. Peki, hani on milyonları aşan işçi sınıfının ve onun en tabii müttefikleri yoksul köylülerin parlamentodaki temsilcileri? İşçi sınıfın bu temsilcileri kurulacak olan hükümetlerle hangi temel talepler üzerinde görüşmelerde bulunuyor? Ve Türkiye'deki on milyonlarca emekçinin hangi taleplerini dile getirip savunuyor? Öncülük böyle mi yapılır?

Örneğin, oportünistlerin yığınları utanmazca peşine taktıkları CHP, bir hükümet kurabilecek veya bir hükümet içerisinde yer alabilecek için en gerici ve en faşist politikacılarla, 12 martta işçi sınıfına karşı «balyoz harekâtı» düzenliyen azıllı faşistlerle dahi anlaşılıyor ve onların isteği doğrultusunda bir programla karşımıza çıkıyor. İşçi sınıfının çıkarları bu en gerici ve faşist güçlerle birleşmeği mi gerektiriyor? Bu faşistlerle aynı hükümeti destekleyen işçi sınıfı hainlerinden elbet bunun hesabı sorulacaktır.

Açık açık bir faşist diktatörlüğü savunan MHP'de bu seçimlerden büyük bir güç kazanarak çıkmışken, hani bunun karşısına dikilebilecek işçi sınıfının Bağımsız gücü? Yarın, faşizmin ve baskı ve terörün azgınlaştığı şartlarda geniş işçi ve emekçi yığınlarını CHP mi koruyacaktır? Dünyada sosyal-demokrasinin faşizmden koruduğu ve kurtardığı bir işçi sınıfı hareketi duyulmuş mudur hiç?

Türkiye, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olmasına rağmen, daha hâlâ geniş ölçüde bir küçük-burjuvalar ülkesidir. Ülkemizde ve bu tip ülkelerde proletarya, kendi Bağımsız politikasını açık ve kesin bir şekilde ortaya koymadan, faşizme ve tüm burjuvaziye karşı tavizsiz ve bağımsız bir politika izlemeden, geniş küçük-burjuva yığınları faşizmin baskı ve etkisinden kurtaramaz; böylece faşizmin kendine belli ölçüde bir kitle temeli yaratması ve bu yoldan da gelişmesi önlenemez; dolayısıyla faşizme karşı tutarlı bir mücadele yürütülemez. Faşizmin özellikle küçük-burjuva yığınları arasından böyle bir kitle temeli yaratması, işçi sınıfının sosyal-demokrasinin kuyruğuna takılması ile değil, ancak ve ancak emekçi sınıfların demokratik taleplerini açık açık ortaya koyması, aktif olarak savunması, ve proletaryanın siyasi temsilcilerinin bizzat kitleler içerisinde militanca gelişmesiyle önlenemez. İşçi sınıfı ve onun bilinçli temsilcileri bu zorunlu görevini yerine getirmediği, faşizmin gerek devlet cihazı içerisinde ve gerekse kitleler içerisinde gücünü artırması ve emekçi sınıfları daha da ezmesi önlenemez. Bu, hiç bir kuşku götürmeyecek kadar gerçektir. İşte faşist MHP'nin bu seçimlerde, devlet gücüne dayanarak, bin bir hile ve zor yöntemiyle kitle temelini genişletmesinin temel ve esas nedeni de budur. Yani, işçi sınıfının bu seçimlerde kitleler arasında militanca ve yoğun bir propaganda ve ajitasyon çalışmasına girmeyip, CHP'nin kuyruğuna takılarak meydanı burjuvaziye bırakması, MHP'nin kitle temelini genişletmesinin en temel sebebidir. İşçi sınıfı, bu seçimlerde, faşizmin ne olduğunu ve hangi maddi temelden

Bağımsız Sınıf Politikası üzerine

kaynaklandığını ve buna karşı nasıl bir mücadele sürdürmek gerektiğini kitlelere anlatmayı CHP'nin «reyine» bırakmıştır. CHP ise, çok doğal olarak, faşizme karşı mücadeleyle ilgili meseleleri bir kenara bırakmış ve AP, MSP, MHP, gibi gerici ve faşist partilerle anti-komünizm kampanyasında yarışa girişmiştir.

İşte: oportünizmin işçi sınıfının geniş yığınlarını içerisine düşürmüş olduğu perişan ve ibret verici durum! Ve yarın oportünistler yine, «faşizme tırmanıyor, faşizme geçit yok» boş safsatalarıyla şarlatanlıklarına ve sahtekârlıklarına devam edecek ve yine geniş işçi ve emekçi yığınlarını faşizmin eline terk edeceklerdir.

«Oyları bölme, faşizmin ekmeğine yağ sürme», gibi laflarla işçi ve emekçi yığınlarına tepeden emirler yağdıran sosyal-sahtekârlar, CHP'nin seçimlerden güçlü çıkışına bakarak, şimdi de işçi sınıfını faşizmin baskı ve teröründen kurtardıkları (!), ve buna benzer teranelerle, seçimlerde izledikleri teslimiyetçi politikalarını öveceklerdir. Sınıf bilincine sahip işçiler ve emekçiler, sosyal-şarlatanların bu iddialarına inanmayacaklardır. Faşizm bugün, dünkünden daha güçlü bir duruma gelmiştir ve bugün açık bir faşist diktatörlük tehlikesi dükünden daha fazladır. Çünkü faşizm, devlet cihazına köklü bir şekilde yerleşmesinin yanında, kitle temelini de daha fazla güçlendirmiştir. Ve diğer taraftan, oportünistler tarafından geniş emekçi yığınların faşizme karşı mücadelede ümidinin CHP'nin burjuva-reformist politikasına bağlanması, işçi sınıfının faşizme karşı direnme ve mücadele gücünü büyük ölçüde azaltmaktadır. Artık emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermaye, ne zaman ihtiyaç duyarsa, faşizmin kitle temeli ile devlet içindeki gücünü rahatça birleştirebilecek ve faşist baskı ve terörü kolayca ve istediği biçimde azgınlatabilecektir. CHP reformizminin gücü hiçbir zaman bunu önlemeye yetmeyecektir ve önleyemez de.

Faşizmi her zaman elinin altında güçlü bir alternatif olarak bulunduran tekeli sermaye, sağ toparlamış ve sağ cephe içerisindeki çatlaklıkları önemli ölçüde gidermiştir (belli bir süre için). Şurası iyice bilinmelidir ki, güçlenen faşizm işçi sınıfını, tüm emekçileri ve onların temsilcilerini ezecektir, CHP reformistlerini değil. Ve şu da iyi bilinmelidir ki, bu azgınlanan faşizme karşı direnecek olan, CHP ve onun kıcındaki oportünistler değil, proletaryanın gerçek temsilcileri, gerçek devrimcilerdir (tıpkı 12 Mart faşizmi döneminde olduğu gibi). Tıpkı o zaman olduğu gibi, her türden namussuzlar ve oportünistler canlarını kurtaracak, kafalarını sokacak bir delik ararken, faşizmi karşı direnebilmek için kanlarını ve canlarını feda edecek olan, yine proletaryanın gerçek ve yılmaz evlatları olacaktır.

Pek tabii ki, bu sözlerimizden açık faşist bir diktatörlüğün hemen yarın geleceği şeklinde bir sonuç çıkarılmamalıdır. Ama, ülkemizin sosyal, siyasi gelişim seyri bu yöne doğrudur, ve CHP geniş işçi ve emekçi yığınlarını, uyutma, avutma, ikna etme ve bu yoldan kendine bağlama gücünü ne kadar çabuk yitirirse, emperyalizm ve tekeli sermaye bu yığınların devrimci kabarcığını durdurabilmek için o kadar daha çabuk açık faşizme başvuracaktır. C. H. Partisinin geniş kitlelerin bir ümidi olmaktan çıkması ise, herşeyden önce, CHP'nin hükümet olduğu takdirde uğrayacağı ekonomik ve politik başarısızlıklarına, geniş yığınların ekonomik ve demokratik taleplerini zorunlu olarak karşılamayıp, ve

böylece gerici tabiatının kitleler gözünde somut olarak açığa çıkmasına bağlıdır. Ama daha bugünden bile, CHP bu yönde bir gelişim izlemeye başlamıştır. CHP'nin son hükümet kurma çabaları sırasında, önce Koç'ların, Sabancı'ların, Erim'lerin, Feyzioğlu'ların, Sükan'ların kucağına oturması, bunlar yetmeyince bu sefer de Demirel'lere göz kırpması, bilinçli işçiler ve emekçiler tarafından ibretle seyredilmektedir.

İşte, böyle bir ortamda, işçi sınıfı hâlâ kendi bağımsız politikasını izleyecek büyük bir siyasi güce sahip değilse, faşizmin yoğunlaşan baskı, terör ve katliamları karşısında telafisi zor kayıplara uğrayacaklardır. Kuşkusuz doğacak böyle bir durumun vebali-günahı, önce, işçi sınıfını oportünizmin baskısı ve etkisi altından kurtarmaya bütün gücü ile çaba sarfetmeyen sosyalistlerin boynuna olacaktır. Ve bu da, kuşkusuz tarihi bir yüz karası olarak kalacaktır. İşçi sınıfını kendi bağımsız sınıf politikasından koparmaya ve uzaklaştırmaya çalışan, ve daha sonra da, «halkımız böyle istemiştir», diyerek yüzünün karasını emekçi yığınların yüzüne çalmak isteyen oportünistler ise, gelecekte işçi ve emekçi yığınların başına gelecek bütün belaların tek sorumlularıdır.

«Halk» böyle istememiştir; halk, oportünizmin giriştiği ve heryolu denediği propaganda yoluyla, böyle «istemeye» mecbur edilmiştir! Çünkü oportünistler işçi sınıfı hareketinin ve genel demokratik mücadelenin önemli mevzilerini büyük ölçüde ellerinde tutmaktadırlar; demokratik ve ekonomik kitle örgütlerinin büyük bir kesiminin tüm maddi, yayın ve propaganda imkanlarını ellerinde bulundurmaktadırlar. Oportünizmin temel ve belirleyici karakteri de, burjuvazi ile uzlaşmadır. Bu seçimler sırasında, her renkten oportünistler, bu uzlaşmayı bir kere daha sağlayıp, emekçi yığınları burjuvazinin kuyruğuna taktıktan ve işçi sınıfını parlamentoda bir tek temsilciden dahi yoksun bıraktıktan sonra da, bu namussuzluklarını «halkın» sırtına yüklemeye kalkışmaktadırlar.

Halkın böyle istemediği ve halkın büyük ölçüde böyle «istetildiği», Emeğin Birliği'nin bu seçimlerde gütmüş olduğu bağımsız sınıf politikası doğrultusundaki çalışmalar sırasında bir kere daha ispatlanmıştır. Emeğin Birliği, faşizmin bütün baskılarına, CHP'nin ve onunla aynı borazanlığı yapan oportünistlerin bütün saldırılarına, sahtekarlıklarına ve yalan kampanyalarına rağmen, işçilerin ve emekçilerin kendi bağımsız adaylarını sonuna kadar desteklemiştir. Bu, bağımsız adayların en güç şartlar altında sürdürdükleri propaganda çalışmaları sırasında ortaya koydukları siyasi gerçeklerin sınıf bilincine sahip işçiler ve emekçiler tarafından tasvip görmesi, «halkın böyle» istemediğini göstermiştir.

Bu oportünistler, milyonlar ve on milyonlarca paranın döndüğü insanların açıkça ve pervasızca satın alındığı, ve tehditler, silahlı ablukalar, ve binbir türlü hilebazlıklarla yapılan seçim sonuçlarını, aynen burjuvalar gibi, «halkın iradesi» olarak niteliyorlar. Hayır, «halkın isteği» bu değildir. «Halkın isteği»: faşizmin ve CHP'nin bütün baskı ve saldırılarına ve bunların şakakçıları tüm oportünistlerin bütün şamatalarına, işçi ve yoksul köylü bağımsız adaylarına oy vermeyi sanki büyük bir günahmış gibi gösterme çabalarına rağmen, işçilerin ve emekçilerin güçlerinin elverdiği ölçüde kendi bağımsız adaylarını desteklemeleriyle ortaya çıkmıştır.

İşte «halkın isteği budur. İşte budur: devrimci proletaryanın bağımsız sınıf politikası. İş-

te budur: işçi sınıfını geniş yığınlara öncülük etmesi. İşte budur: işçilerin ve yoksul köylülerin temel ittifakı, ve diğer tüm emekçilerin bu ittifak içerisinde güç-birliğine girmesi.

Meseleye, günlük («olaydan olaya») politika izleme açısından ve yüzeysel olarak bakarsak, işçi ve yoksul köylülerin bağımsız adaylarının almış olduğu oy oranının parlamentoya giremeyecek seviyede olmasına bakarak, bunun bir başarısızlık olduğunu ve «halkın isteğine» ters düşüldüğünü iddia edebilirler. Ama Leninist politikaya göre mesele öyle değildir. Leninist politikaya göre esas mesele: bağımsız adalara faşizmden de daha adi bir biçimde saldıran CHP'nin: «Bunlar AP'nin satılık adamları, bunları CHP'nin oylarına bölmek için AP çıkarttı», oportünistlerin ise: «bunlar oyları bölüyorlar, faşizmin ekmeğine yağ sürüyorlar», «CHP tek başına iktidara gelmezse faşizm hepinizi ezer», gibi alçakça propagandalar ve binbir tehditler sayesinde bilinçsiz yığınları büyük ölçüde etkilemelerine rağmen, emekçi yığınların bilinçli bir kesiminin (bunlar başkalarına göre önemli sayılmayabilir, fakat bize göre çok önemlidir) kendi adaylarını destekleyerek, işçi sınıfının bağımsız politikasını somut pratikte yaratmış, ve gelecekte milyonlarca emekçinin etrafında birleşeceği bu politikayı bütün açıklığıyla ortaya koymuş olmalarıdır. Leninizme göre esas mesele budur, ve başka türlü olamaz.

Ülkemizde henüz işçi sınıfının gerçek ve güçlü bir partisinin bulunmamasına, Emeğin Birliği'nin seçimler gibi son derece önemli bir hareket içinde yeterli pratik ve siyasi tecrübeye sahip olmamasına, emekçi sınıfların bilinç düzeyinin henüz yetersiz olmasına, faşizmin baskısına ilaveten CHP'nin ve uşaklığını yapan oportünistlerin bütün sahtekarlıklarına, saldırılarına ve şarlatanlıklarına rağmen, böyle bir politika izlememiz başarısızlık değil, başarıdır; «halkın isteğine» ters düşme değil, emekçi sınıfların öz isteğine tercüman olmaktır.

Bu seçimler içerisinde özel bir konuma sahip olan, TİP'e gelince: TİP de bu seçime «işçi sınıfı adına» bağımsız bir parti olarak katıldı. Ama nasıl katıldı? Cevabı açık: Taa işin başında CHP'nin kuyruğu altına girmeye çalışırken CHP den kıcına bir tekme yiyince, burjuva yardakçılığı şampiyonasında ulaşmış olduğu bu en üstün dereceyi ve gerçek yüzünü işçilere ve emekçilere gösterdikten sonra katıldı! Kısacası, TİP ile İGD-ÜRÜN çevresi burjuva yardakçılığının biçimi üzerinde anlaşamadılar. Yoksa, burjuvaziyle işbirliği konusunda, hem fikirdiler. Her ikisinin de işçi sınıfına öğrettikleri şu idi: TİP: «CHP iktidarı döneminde işçi sınıfının barışçı yoldan iktidara gelme yolunun açılacağı»; İGD-ÜRÜN çevresi ise: «CHP'nin iktidar olmasıyla, toplumsal ilerleme ve işçi sınıfının dönüşümler yoluyla iktidara gelme yollarının açılacağı» (!). Oportünistler, bu alçakça demagojilerle, geniş işçi ve emekçi yığınlarını avutup uyutarak burjuvazinin peşine taktılar. Fakat bu işçiler ve emekçiler, yarın CHP'nin iktidarını görecek, ne mal olduğunu anlayacak ve bu oportünistlerin defterini dürecektir.

Ama oportünistler, yakın gelecekteki bu perişan durumlarını görerek, paçayı kurtarmak için daha şimdiden yeni sahtekarlıklara başlamışlardır. «CHP tek başına iktidara olamadı, bunun için de şimdilik işçi ve emekçi yığınların bu isteklerini gerçekleştiremez,» diye demagojilerle bir dahaki seçimlerde de işçi sınıfı burjuvazi-

«Bağımsız Türkiye» Gazetesi ile Demokratik

«Bağımsız Türkiye» gazetesi, 18., 19., 20., ve 21. sayılarında, Emeğin Birliği'nin 5. sayısında yayınlanan ve «demokratik devrim» anlayışını özetleyen, «İşçilerin ve Yoksul Köylülerin Demokratik İktidarı Üzerine» adlı yazıyı eleştiren bir seri yazı yayınlamıştır. Emeğin Birliği'ne yöneltilen bu eleştiri, anlaşılacağı üzere, «Bağımsız Türkiye» gazetesini çıkaran çevrelerin (TEP, yöneticilerinin) yıllardır savdukları ve sosyalist hareket içerisinde birçok tartışmalara konu olan «milli demokratik devrim» anlayışından kaynaklanmaktadır. Ancak, böylesi bir devrim anlayışını ülkemizde savunanlar sadece TEP ve çevresi değildir; en başta Ürün-İGD çevresi ve Maoçu sosyal-şovenlerin tümü olmak üzere, daha birçok ve farklı çevreler de aynı devrim anlayışından kaynaklanmaktadır.

Dolayısıyla, Türkiye'nin bugünkü şartlarında, proleter-sosyalist hareketin önünde duran en önemli görevin, işçi sınıfının siyasi mücadelesinde sağlam ve tutarlı teorik ve ideolojik temellerin yaratılması olduğuna inanan Emeğin Birliği, bu oportünist çevrelerin devrimci hareket içerisinde yaymaya çalıştıkları bu «devrim» anlayışına karşı yoğun bir ideolojik mücadele girmeye ve bu yoldan, ülkenin somut şartlarının Marksist tahlilinden doğan tutarlı bir devrim anlayışının ortaya çıkarılmasına katkıda bulunmaya kararlıdır. Bu görüşten hareketle, «Bağımsız Türkiye» gazetesinin bizimle giriştiği bu polemige cevap vermeyi yararlı gördük; çünkü böylece, savunduğumuz «demokratik devrim» anlayışını bu polemik yolundan daha etraflıca açıklamak ve sınıf bilincine sahip işçilerin ve emekçilerin gözünde daha somutlaştırmak imkanına kavuşmuş olacağız.

«Bağımsız Türkiye» gazetesi ile girmiş olduğumuz bu polemikte, daha işin başında iken, okuyucunun dikkatini bir noktaya çekmek istiyoruz. O da şu: «Bağımsız Türkiye» yazarı, Emeğin Birliği'ni eleştirirken, konunun özü üzerinde durup onu incelemenin yerine, eleştirdiği yazıyı olduğundan başka göstermeye çalışarak, bir takım demagojilerle eleştiri olsun diye eleştiri yapmak şeklinde bir yola başvuruyor. Biz bu yolu tercih etmeyeceğiz; meselenin esas muhtevası üzerinde duracağız. Ne ki, bunu yaparken, «Bağımsız Türkiye» yazarının başvurduğu demagojileri de okuyucunun gözü önüne sergilemeye çalışacağız.

Bu polemikte, «Bağımsız Türkiye» yazarının değindiği konuları, bu konuların sırasını takip ederek cevaplandıracağız. Bununla birlikte, «Bağımsız Türkiye» yazarının bir konuya çeşitli ve dağınık yerlerde değinerek geçmesine karşılık, biz bir konuyu bir yerde etraflı olarak işleyerek bir daha aynı konu üzerinde durmayacak ve aynı konuyu bir kaç yere serpiştirmekten kaçınacağız.

Şimdi başlayalım «Bağımsız Türkiye» yazarının dediklerini sırasıyla takip etmeye. Yazar, Emeğin Birliği'nin 5. sayısında, «İşçilerin ve Köylülerin Demokratik İktidarı Üzerine» başlığı altında çıkan yazının 1. sütununun 2. paragrafının tamamını almış ve eleştirmiş. O paragrafta, kanunun açıklanması için verilen örnek şöyle:

«Örneğin, feodalizme karşı burjuvazinin önderliğinde yürütülen ve burjuva toplum yapısının hakimiyetini amaçlayan burjuva-demokratik devrimler; ya da (Çin'de ve Vietnam'da olduğu gibi) emperyalizme ve feodalizme karşı proletaryanın önderliğinde yürütülen milli ve demokratik halk devrimleri.»

«Bağımsız Türkiye» yazarı Emeğin Birliği'nde verilen bu örnekle savunulan görüşe karşı çıkmış ve şöyle demiş:

«Bu satırlar ilk bakışta doğru gibi görülebilir, kuşkusuz doğru olan noktalar var, ama tüm yazıyı etkileyecek çapta yanlışlar dikkatli bir okurun gözünden kaçmaması gerek.» («Bağımsız Türkiye», No. 18, s. 6)

Tabii ki yazar da «dikkatli» okurlardan biri olduğu için, yanlışlar gözünden kaçmamış (!) ve yanlışları ispatlamaya çalışarak şöyle devam etmiş:

«Gerçekten de, 17., 18., 19., yüzyıllarda batıda, burjuvazinin tüm anti-feodal güçleri etrafında toplanarak feodalizmin kökünü kazımasıyla sonuçlanan demokratik devrimlerle, 20. yüzyılda proletaryanın önderliğinde gerçekleşen demokratik devrimler, hedefler, amaçlar bakımından ve sınıfsal muhteva olarak farklı şeylerdir.» (aynı yer)

Tezimizin doğruluğunu kendi de böylece kabul ettikten sonra şu demagojileri yapıyor:

«Örneğin birinin tek ve nihai amacı kapitalizmi egemen üretim biçimi kılmak, diğerinin ise sosyalizme geçebilmek için feodal ilişkilerin ayak bağı olmasına son vermek, ancak bu amaçla tarımda kapitalizmi bir ölçüde geliştirmek. Kuşkusuz birinin amacı siyasal üst yapı olarak burjuva demokrasisini yerleştirmek diğerinise, devrime sosyalizmi amaçlayan proletarya önderlik edeceğinden, halk demokrasisini ya da proleter demokrasisini gerçekleştirmek.»

«Fakat burada belirleyici olan hangisidir? Siyasal üst yapıya ilişkin farklı amaçlar taşımak mı? Yani işin siyasal yanı mı? Besbelli ki hayır. Belirleyici olan ekonomik alt yapıda meydana gelen şeydir: Yani farklı farklı amaçla da olsa, her iki demokratik devrimin de tarımsal alanda kapitalizmi geliştirmesidir. Esas muhteva budur.» (aynı yerde)

Yazar devrimde esas muhteva olarak «alt yapıda meydana gelen şey»i gösterdikten sonra, her iki devrimin özdeşliğini de şöyle izah etmiş:

«İşte bu aşamaya, bu niteliğinden ötürü, yani gerçek bir toprak reformu ile feodal ilişkilerin kökünü kazıyıp tarımda kapitalist üretimi geliştirip yoğunlaştıracağı için (bu içeriği ile batının burjuva-demokratik devrimlerinin tarımda oynadığı işlevi oynadığından) sosyalist devrim diyemiyoruz: demokratik devrim diyoruz. Rusya'da da, Çin'de de, Vietnam'da da vb. demokratik devrimin içeriği buydu. Bizde de bu olacaktır.» (a.g.e., s. 7)

Bu aldığımız uzun alıntılardan sonra, önce yazarın yapmış olduğu demagojileri sergileyip, daha sonra da konunun esas muhtevası üzerinde duralım. Yazarın yapmış olduğu demagojilerin birincisi: devrimin muhtevasını belirleyecek olan şeyin siyasi üst yapı değil de ekonomik alt yapı olabileceği tezini getirerek teorik bir kargaşa yaratıp, alt yapıyla üst yapıyı birbirinden tümüyle soyutlamaya çalışmasıdır. İkincisi de: yaratmış olduğu bu teorik karışıklık temelinden hareket ederek, her demokratik devrimin genel muhtevasının tespitini o devrimin sadece tarım kesiminde hangi işlevi oynayacağı sorusuna indirgeyerek söz konusu olan her iki türden demokratik devrimin muhtevasını özdeşleştirmeye çalışmasıdır.

Okuyucu bilmektedir ki, Emeğin Birliği, söz konusu her iki demokratik devrimi farklı muhtevalara sahip devrimler olarak nitelerken, bu devrimlerin sadece tarım kesiminde hangi «işlev»leri oynayacağı temelinden değil, fakat bu her iki demokratik devrimin muhtevalarını belirleyen siyasi, sosyal ve ekonomik temellerin farklılığından hareket etmektedir. «Bağımsız Türkiye» yazarı, Emeğin Birliği'nin bu temel tezi üzerinde bir polemige girmenin yerine, meselenin özünden uzaklaşmayı tercih ederek işi, her iki devrimin de «tarımda oynadığı işlev» derecesine indirgemekte ve sonra da «demokratik devrimlerin içeriği budur ve bizde de bu olacaktır» gibi manasız laflarla işin içinden sıyrılmaya çalışmaktadır. Böylece yazar, savunmuş olduğu burjuva-demokratik devrim anlayışını açık açık ortaya koymaktan kaçınarak, başvurduğu demagoji ile kendini kamufle etmeye çalışmaktadır.

Meselenin özü ortaya konduğu zaman, yazarın öne sürdüğü görüşün tamamıyla havada kaldığı görülür. Çünkü:

Birincisi: Demokratik devrimin muhtevasını belirleyen etken, tek başına tarım kesiminde oynanan «işlev» değildir. Bu «işlev» devrimin muhtevasını belirleyen etkenlerden sadece biridir. Hem de, devrimin muhtevasını belirleyen yön «işlev»in kendisi değil, fakat bu işlevin hangi amaca yönelik ve hangi sınıfların yönetim, denetiminde yerine getirildiğidir; aynı zamanda bu işlevin hangi üretim ilişkilerine karşı geliştirildiğidir. Demokratik devrim şartları: feodal, yarı-feodal üretim ilişkilerinin hâkim olduğu tarım alanındaki «işlev» ayrı, kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olduğu tarım alanında yapılacak «işlev» ayrıdır.

İkincisi: «Bağımsız Türkiye» yazarının, devrimin muhtevasını belirleyen «işin siyasal yanı mı? Besbelli ki hayır. Belirleyici olan ekonomik alt yapıda meydana gelen şeydir», diyerek savunduğu anti-marksist ekonomizm tezi de, yazarın «ayrı muhtevaya sahip demokratik devrimler yoktur» şek-

lindeki iddiasını doğrulamaya yetmez. Yetmez çün-

kü: belirleyici yanın bir an için «ekonomik yapıda meydana gelen şey» olduğu düşünülse dahi, burjuvazinin hakimiyetindeki demokratik devrimlerde «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey» ayrı proletaryanın önderliğinde gerçekleşen demokratik devrimlerde «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey» ayrı amaçlara yöneliktir. Ve yine, proletaryanın öncülüğündeki demokratik devrimlerde; feodal ve yarı-feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu şartlarda «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey ayrı», fakat kapitalist üretim ilişkilerinin hâkim olduğu şartlarda «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey» ayrı olacaktır. Aynı ayrı üretim ilişkilerine sahip ülkelerde «ekonomik alt yapıda» özdeş şeylerin yapılacağını söylemek Marksist-Leninistlerin işi değildir. Böyle bir şeyi iddia etmek, ya hayalperest küçük-burjuvaların, ya da işçi sınıfı safları arasında burjuvazi adına simsarlık yapan iflah olmaz oportünistlerin işidir.

Üçüncüsü: kaldı ki, devrimin muhtevasını belirleyen esas yan, yazarın iddia ettiği gibi, «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey» değildir; tam tersine bu devrimin siyasi üst yapıda ortaya çıkacağı değişikliklerdir; yani yeni üst yapıyı hangi sınıf veya sınıfların nasıl kuracağı ve elde tutacağıdır. Bu konuda önce Lenin'in ne dediğine bakalım:

«Gelişmenin belli bir aşamasında, eski üst yapının işe yaramaz hale geldiğini herkes anlar; herkes devrimin gereğini teslim eder. Şimdi görevimiz, yeni üst yapıyı hangi sınıfların kuracağını ve nasıl kuracağını saptanmasıdır. Eğer bu, açık seçik saptanmazsa, devrim şırası, böyle bir zamanda içi kof bir şıardır. Ve hiç bir şeyi ifade edemez...» (İki Taktik, s. 151)

Evet, «Bağımsız Türkiye» yazarı, Lenin, devrimin belirleyici yanının, sizin dediğiniz gibi «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey» değil, ama tersine «yeni üst yapıyı hangi sınıfların kuracağını ve nasıl kuracağını saptanması» olduğunu açıkça belirtir. Sizin, devrimin muhtevasını belirleyen yön olarak, «yeni üst yapıyı hangi sınıfların kuracağını ve nasıl kuracağını» değil de, siyasi üst yapıdaki değişiklikten soyut olarak «ekonomik alt yapıda meydana gelen şey»leri saptamaya çalışmanıza bakılırsa, ortaya atmış olduğunuz devrim şırası, Lenin'in bu dediklerine göre, «içi kof, hiç bir şey ifade etmeyen» bir sahtekârlık şıradır.

Bundan dolayıdır ki, Emeğin Birliği, ayrı ekonomik ve sosyal yapıya sahip ülkelerde demokratik devrimlerin farklı muhtevaları olabileceğini, «devrim» teriminin tek başına bir mana ifade etmediğini ve esas önemli olanın bu devrimlerin sahip oldukları sınıfsal ve siyasi muhtevaları olduğu tezini savunmaktadır. Çünkü bugün Mihri Belli de «devrim» terimini: milli demokratik devrim (MDD) olarak kullanıyor; Ürün-İGD ve çevresi de «devrim» terimini ulusal demokratik devrim (UDD) olarak kullanıyor; Maoçuların da bir kesimi (MDD), bir kesimi de (UDHD) olarak kullanıyor; Emeğin Birliği de (demokratik devrim) olarak kullanıyor. Ve daha nice ayrı ayrı fraksiyonlar başka deyimlerle «devrim» terimini kullanıyorlar. Peki şimdi, bu «demokratik devrim» terimini kullananların tümü muhtevada aynı şeyleri savunuyorlar mı? Kuşkusuz bu grup veya örgütler arasında muhtevada da aynı şeyleri savunular vardır; var da (burada bunların bir karşılaştırmasını yapmanın olanağı yoktur. Ancak Maoçular, Ürün-İGD çevresi ve Mihri Belli'nin devrim konusundaki görüşlerinin kısada olsa karşılaştırılması başka bir yazımızda inceleme konusu yapılmıştır, yeri gelince o da yayınlanacaktır.)

Ama Emeğin Birliği'nin bunların devrim anlayışlarıyla hiçbir muhteva birliği yoktur. Ve «Bağımsız Türkiye» ile de bir muhteva birliğinin olmadığını bu yazının tümünde okuyucu en açık bir şekilde görecektir. Bunun için, bize göre, ekonomik ve sosyal yapıları farklı olan ülkelerin devrim muhtevalarının farklı olduğu bir gerçektir ve zaten ülkemizde de «demokratik devrim» tezi farklı muhtevalarda ele alınmaktadır.

Bunun için, «demokratik devrim» terimi (MDD, UDD, vs.) şıralarının hangisi ile kullanılırsa kullanılsın, bu terimlerin hiç birisi tek başına bir anlam ifade etmez ve ancak bunların muhtevaları açıklanınca «devrim» teriminin ne anlamda kullanıldığı bir anlam taşır.

Devrim Polemiği üzerine-1

«Devrim terimi de kötü kullanıma pek elverişlidir ve hareketin gelişmesinin belli bir aşamasında bu cins kullanımlar kaçınılmaz bir şeydir... Şimdi bize düşen görev, proletarya ve halka «devrim» şiarının yetersizliğini göstermek, devrimin muhtevasını açıkça, hiçbir şüpheye meydan bırakmayacak biçimde, mantıklı ve sağlam biçimde tanımlamanın gereğini anlatmaktır.» (İki Taktik, s. 149-150) Leninist tarzda mesele budur, zaten başka türlü de olamaz.

Devrim teriminin tek başına hiçbir anlam taşımadığı ve muhtevasının önemli olduğu görüşünden hareket eden Marksistler için, «tek yol devrim», vb. sloganlar da artık bugün hiçbir anlam taşımamaktadır. Evet «tek yol devrim»dir. Fakat nasıl bir devrim? Bu devrimin muhtevası ne olacak? Bu sloganı herkes atar, fakat herkes için ayrı bir mana taşır ve ayrı bir anlamda atılır. Şimdi herkes «devrim» diyor; kimisi sosyalist devrim, kimisi MDD, kimi de UDD; kimisi de daha başka şey diyor... Bunun için bu «tek yol devrim» sloganı da her görüşe göre bir mana ifade eder ve dolayısıyla da hiçbir mana ifade etmeyen bir slogan haline gelmiştir. «...Bu, devrim sloganının artık yetersiz olduğunu, anlamını yitirdiğini, ve devrim artık bir gerçek olduğuna göre ve çeşitli unsurlar devrim tarafına geçmekte olduklarına göre hiç bir görevi ifade etmediğini gösterir.» (Lenin, a.g.e., s. 150) Artık Türkiye'de de giderek artan bir biçimde çeşitli ve farklı unsurlar, çeşitli yollar ve anlayışlarla «devrim» den yana geçmektedirler, ve bu yüzden artık «tek yol devrim» şiarının yerini, nasıl ve hangi muhtevaya sahip bir devrim sorunu almıştır.

Şimdi de, «Bağımsız Türkiye» yazarının «devrim» terimini nasıl bir devrim anlayışıyla kullandığına, daha doğru bir deyişle, nasıl kötüye kullandığına bakalım.

Yazar, yukarıda ele aldığımız devrimin «esas muhtevası»nı böylece belirttikten sonra, devrimi başarıya ulaştırdıktan sonra neler yapacağını da şöyle izah ediyor:

«Elbette halkın bu zaferi, toplumsal hayatın tüm alanlarını sarsan uzun ve çetin bir mücadelenin sonunda kazanılacaktır. Böylesine köklü bir toplumsal alt-üst sonucunda, bir süre de olsa ekonomide anaşinin hüküm sürmesi kaçınılmazdır. Bu koşullarda birinci sorun ülkede kıtlığa ve açlığa meydan vermemektir. Yani, mevzilerini kaybetmiş ama henüz yok olmamış emperyalizm ile işbirlikçilerinin açlığı ve kıtlığı kullanarak karışıklıklar çıkarmasına, halk iktidarını güç duruma sokmasına olanak vermeyeceksin.» (B.T., No. 18)

Görüldüğü gibi, «Bağımsız Türkiye» yazarı bir «mücadele» veriyor, sonunda kazanıyor ve «halk iktidarını» da kuruyor. Fakat bütün bunlara rağmen emperyalizm ve işbirlikçilerine ancak «mevziler» kaybettirebiliyor; demek bunlar ekonomik olarak bile tümüyle ortadan kalkıyorlar ki, yazar, bunların kıtlıkları kullanarak «halk iktidarını güç duruma sokmasına olanak vermeyeceksin» diye tembih ediyor. Ama Emeğin Birliği sizin gibi düşünmüyor sayın yazar. Emeğin Birliği, emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin ve tüm işbirlikçilerin maddi varlıklarının bir kısmına daha mücadele döneminde ve geriye kalanlara da hemen devrimle birlikte el koyacak, bu güçlerin bütün egemenliğini (gerek ekonomik ve gerek siyasi olsun) ortadan kaldıracak, ve ancak, devrimin hemen akabinde orta sermayenin bir kısmının bir anda ortadan kaldırılması mümkün olmadığı için, bu unsurları da tecrit edip, bunların tüm etkinliğini kırıp belli bir süreç içerisinde varlıklarına son verecek olan bir demokratik devrimin zafere ulaşabileceği görüşündedir. Şunu iyice biliyoruz ki, emperyalizm ve işbirlikçilerinin «halk iktidarını» güç duruma sokmalarını önlemek, bunların bütün etkinliklerinin (ekonomik, politik) ve oluşturdıkları sermaye düzeninin tamamen kırılarak ortadan kaldırılması ile mümkün olacaktır. Pek tabii ki, bu karşı-devrim güçleri iktidarlarının kırıldığı ilk dönemde azgınlaşacak ve yeniden saldırıya geçeceklerdir. Ama Emeğin Birliği bu konuda nasihat ve tembihatlarda bulunmaya gerek duymaz. Çünkü Emeğin Birliği, demokratik devrimden sonra, yeniden, burjuva sınırlarını aşmayan bir demokrasi değil, proletarya ve yoksul köylülerin demokrasisinin kurulması doğrultusunda bir devrim anlayışı savunmaktadır. Böylesi bir demokrasi, yani burjuva-demokrasisi değil, işçi

sınıfı ile yoksul köylülerin demokratik iktidarı, bu karşı-devrim güçlerinin girişimlerini boşa çıkarmaya yetecek ve artacaktır. Yazarın yukarıdaki tembihatı böylesi bir iktidar için geçersiz ve gereksizdir. Çünkü böylesi bir iktidar o amaçla, yani bu karşı-devrim güçlerinin ve dayandıkları sermaye düzeninin temizlenmesi amacıyla kurulmuştur. Ama tabii ki, yukarıdaki uyarı ve tembihatı yazar, kendi anlayışına uygun ve burjuva sınırlarını aşmayan bir demokrasi için haklı olarak yapmaktadır. Çünkü burjuva sınırlarını aşmayan demokrasi, her türlü burjuvazinin karşı-devrim girişimlerini engellemeye yetmez; bu bakımdan «halk iktidarını güç duruma sokmasına olanak vermeyeceksin» diyerek suni tedbir nasihatında bulunmakta haklıdır!..

«Bağımsız Türkiye» yazarı, kendi devrim anlayışına uygun bir biçimde, tarım kesiminde neler yapacaklarını da şöyle açıklıyor. «Böyle bir Halk İktidarı tarımsal alanda ne yapacaktır? Feodal ilişkilerin ağır bastığı yerlerde köklü bir toprak reformu ile yoksul köylüleri topraklandıracaktır. Onları olanaklarının elverdiği ölçüde kredi ve teknik yardımlarla destekleyerek verimli üretim yapmalarını sağlayacaktır. Bu üretim sosyalist mi olacaktır? Hayır bu üretim kapitalist bir üretim olacaktır. Bu da feodal ilişkileri tasfiye etmek ve o bölgelerde bir süre için işçi sınıfının denetiminde kapitalist üretimi yaygınlaştırmaktır.

«Eğer buralarda, tarımda küçük-burjuva unsurlar, ya da orta köylü diye nitelendirdiğimiz çiftçiler vars, onları da verimli üretimde bulunsunlar diye, kredi ile ve teknik yardımla besleyeceksin. Yani kapitalist meta üretimini daha verimli hale getireceksin (...) Tarımda kapitalist üretimin ağır bastığı yerlerde ne yapacaksın? Elbette ki burada büyük toprak sahiplerinin topraklarını alacak ve topraksız ya da yeterli toprağı olmayan yoksul köylüyü topraklandıracaksın. Tarımsal üretimi azaltsa da, siyasal bakımdan büyük toprak mülkiyetinin tasfiyesi zorunlu bir adımdır. Yoksul köylünün büyük kitleleri toprak edinme özlemiyle devrime katılacaktır.» (aynı sayı)

Okuyucunun görebileceği gibi, «Bağımsız Türkiye» yazarı tarım kesiminde, hem feodal ilişkilerin hem de kapitalist ilişkilerin hakim olduğu alanlardaki toprakları, topraksız ya da az topraklı köylülere dağıtacağını ve, «feodal ilişkilerin ağır bastığı bu yörelerde bazı büyük topraklar üzerinde örnek devlet çiftlikleri kursan bile, henüz esas olarak, kapitalizmi geliştirmekte» gibi nasihatlarla «örnek devlet çiftlikleri»nden de bahsederek, tarımda bir «genel yeniden dağıtım» gerçekleştireceğini belirtmekte ve böylece, tarım kesiminde sosyalizmle ilgili hiçbir şey yapmayarak («örnek devlet çiftlikleri» de dahil) her halükarda kapitalizmi geliştirmeyi amaçlamaktadır.

Bu görüş, hem Marksist ekonomi-politiğin temel kanunlarına ve hem de Türkiye'nin içerisinde bulunduğu iktisadi ve sınıfsal şartlara tamamen zıt, küçük-burjuva sosyalizminin görüşüdür. Önce, bu görüşün teorik bakımdan iç yüzünü açığa çıkartmak için Leninist öğretiden cevaplar arayalım ve sonra da bizim bu konudaki görüşlerimizi özetleyelim.

«Genel olarak konuşmak gerekirse, küçük-ölçekli çiftçiliği ve küçük mülkiyeti çoğaltmak bir yana, geliştirmek, desteklemek, sağlamlaştırmak hiçbir şekilde sosyal-demokratların görevi değildir (fakat bizim sayın yazarın görevidir!, yn). Bu, tamamen doğrudur, ama asıl sorun burada karşımıza çıkan şeyin küçük-ölçekli çiftçiliğin «genel» bir durumu olmayıp, istisnai bir durumu oluşudur ve olağan dışı nitelik bizim tarım programımızın girişinde açıkça ortaya konulmuştur: 'Kırsal alanlarda serflik kalıntılarının ortadan kaldırılması ve bu alanlarda sınıf mücadelesinin serbestçe gelişmesi.' Genel olarak konuşmak gerekirse, küçük mülkiyeti desteklemek gerici bir şeydir, çünkü böyle bir destek, büyük ölçekli kapitalist ekonomiye karşı yöneltilmiştir ve, sonuç olarak, toplumsal gelişmeyi geciktirir ve sınıf mücadelesini engeller ve örter. Ancak bu durumda, biz, küçük mülkiyeti (dikkat edin sayın yazar -yn.) kapitalizme karşı değil serfliğe karşı desteklemek istiyoruz.» (Lenin, Tarım Sorunları, s. 293-294)

Görüldüğü gibi Lenin, küçük mülkiyeti sadece feodal kalıntılara karşı desteklerken, kapitalizme

karşı küçük-mülkiyeti desteklemek «toplumsal gelişmeyi geciktirir ve sınıf mücadelesini engeller ve örter» demektir. Ama «Bağımsız Türkiye» yazarı, kapitalizmin hâkim olduğu alanlarda da büyük, kapitalist çiftlik topraklarının dağıtımını ve küçük mülkiyete dönüştürülmesi gibi gerici, anti-Marksist bir öneride bulunmaktadır. «Bağımsız Türkiye» yazarının bu önerisinin Marksist-Leninistlerin işi değil, tersine menşeviklerin işi olduğunu ispatlamak için daha fazla söze gerek yoktur.

«Bağımsız Türkiye» yazarının «gerçek bir toprak reformu» peşin hükmüne dayanarak ileri sürdüğü toprakların genel yeniden dağıtımını önerisine gelince;

«Köylülüğün ilerici çıkarlarını ve taleplerini desteklerken, onların gerici taleplerine kesinlikle karşı çıkacağız. Eski narodniklerin en ünlü sloganlarından biri olan «genel yeniden dağıtım», devrimci ve gerici niteliklerin aynen böyle bir bileşimi temsil eder (...) «Genel yeniden dağıtım» talebi, küçük-ölçekli köylü üretiminin genelleştirilmesi ve sürdürülmesine ilişkin gerici ütopye içerir, ama bunun yanı sıra («köylülüğün» sosyalist devrimin taşıyıcısı olarak hizmet edebileceği ütopye fikrine ek olarak) devrimci bir unsur, yani bir köylü ayaklanması yoluyla serfliğin bütün kalıntılarının ortadan silinmesi isteğini de içerir.» (a.g.e., s. 300)

İşte sayın yazar: Lenin bu öğretilerine göre, hem feodalizmin ve hem de kapitalizmin ağır bastığı alanlarda «gerçek bir toprak reformu» yoluyla «topraksız ya da yeterli toprağı olmayan yoksul köylüleri topraklandıracağını» şeklindeki nasihatlerinizle, küçük-ölçekli köylü üretimini genelleştirmeyi amaçlamakla narodniklerin kötü bir taklitçisi duruma düşmüşünüzdür. Devam edelim:

«Kapitalist üretim ilişkilerinin varoldukları (...) yerlerde proletarya burjuvaziye karşı savaşmaktadır. Küçük toprak sahiplerinin, küçük-burjuvazinin bir kesimi olarak, köylülük bürokratlarına ve toprak beylerine karşı, serfliğin tüm kalıntılarını karşı savaşmaktadır.» (a.g.e., s. 349)

Açıkça anlaşılmaktadır ki, devrim, her alanda olduğu gibi tarım alanında da, sayın yazarın zannedtiği gibi soyut ve özel peşin yargılar doğrultusunda değil, ekonomik ve toplumsal gelişmenin o günkü düzeyinin yaratmış olduğu sosyal güçlere, bu güçlerin sosyal ve siyasi yapıdaki yerlerine ve birbirleri arasındaki çelişkilerin karakterlerine bağlı olarak ayrı amaçlara yönelik mücadeleler şeklinde gelişir. Bu yüzden, artık kapitalist ilişkilerin hâkim olduğu tarım alanlarında «gerçek bir toprak reformu»ndan bahsetmek gerici ve narondik bir öneridir ve bu alanlarda doğmuş ve gelişmiş tarım proletaryasına rağmen toprakları dağıtarak küçük mülkiyeti beslemek ve hâlâ kapitalizmi geliştirmek adamın nazik bedenini biraz sıkar sayın yazar!.. Çünkü bu alanlarda proletarya ve onun tabii müttefiki yarı-proleterler, Lenin'in belirttiği gibi artık kapitalizme karşı savaşmaktadır.

Lenin, «Bağımsız Türkiye» yazarının büyük kapitalist işletmelerin «reforma» tâbi tutulması yolundaki görüşleri konusunda da şöyle demektir:

«İlk düşünceyi incelemeye başlayalım. Büyük malikanelerin gelişmiş bir kapitalizmi temsil ettikleri söyleniyor. Bunların zor alımı ve dağıtılması, küçük-mülkiyete doğru geriye dönüş, gerici bir önlem olacaktır. Sosyal-demokratlar böyle bir önlem destekleyemezler. Biz, bu görüşün yanlış olduğu kanısındayız.» (a.g.e., s. 363)

«Bağımsız Türkiye» yazarının görüşlerini Leninizme çarptığımız zaman, ele alınacak hiç bir tarafının olmadığını ve yazarın hep «geriye dönüş» ve «gericilik» ile iştigal ettiğini okuyucu kolayca ve tamamen anlamıştır artık.

Emeğin Birliği'nin bu konuyla ilgili görüşleri 5. ve 6. sayılarında kısaca belirtilmişti. Fakat burada da yine kısaca temel noktaları özetleyelim.

Türkiye tarımında kapitalist üretim ilişkilerinin evrimci bir biçimde gelişmesi, feodal ilişkileri gidererek tasfiye etmesi ve hakim üretim biçimi haline gelmesiyle birlikte, genel olarak ekonomik yapıda hâkim duruma gelen işbirlikçi tekelcilik tarım alanında da egemen duruma gelmiştir. Feodal ilişkiler ancak bazı bölgelerde ve kalıntı halinde mev-

Sovyet Sosyal Emperyalizmi Tezi(!)

Sosyal Şovenlerin Savunduğu Bir Tezdir-8

DIYALEKTİK VE TARİHİ MATERYALİZME GÖRE TOPLUMSAL GELİŞİM VE DEĞİŞİMLER

Geçen sayımızda, aynı konu içerisinde, «sosyal-emperyalizm» tezini diyalektik materyalizme göre incelemeye başlamış ve diyalektiğin 1. ve 2. kanunları açısından ele alarak bu tezin anti-Marksist özünü açığa çıkartmıştık. Bu bölümde de, diyalektiğin 3. ve 4. kanunları açısından «sosyal-emperyalizm» tezini ele alarak araştırmamıza devam edeceğiz.

Diyalektiğin üçüncü temel niteliğine gelince :

«c) Diyalektik, metafiziğin tersine, gelişme sürecini, nicelik değişmelerinin nitelik değişmelerine yol açmadığı basit bir büyüme süreci gözüyle görmez; gelişmeyi, önemsiz ve belirsiz nicelik değişmelerinden, açık, temel, nitelik değişmelerine geçilen, ve bu nitelik değişmelerinin, yavaş yavaş değil de bir sıçrayış biçiminde, bir durumdan ötekine kesin ve hızlı olarak gerçekleştiği bir süreç olarak kabul eder. Buna göre nitelik değişmeler rastgele değil, görülmeyen ve yavaş yavaş oluşan nicelik değişmelerinin doğal sonuçları olarak ortaya çıkarlar.

«Bu bakımdan diyalektik yöneme göre, gelişme süreci, daireler çemberi üzerinde dönen bir hareket, ya da geçmişteki olayların basit birer tekrarı olarak anlaşılmalı, sürekli ve ileri bir hareket, eski bir nitelik durumundan yeni bir nitelik durumuna geçen, basitten karmaşığa, alçaktan yükseğe doğru bir gelişme olarak bilinmelidir.» (J. Stalin, Diyalektik ve Tarihi Materyalizm, s. 8-9)

Toplumlar da diyalektiğin bu ilkesine uygun olarak, yani nicel birikimlerin evrimi süreci sonucunda ani bir sıçrama ile nitel bir durumdan yeni bir nitel duruma geçilmesine uygun olarak, bir gelişim seyri izlerler. Bu durum, ekonomik yapıda, üretim ilişkilerinin üretim güçleriyle çatışmasının doruk noktasına ulaştığı ve sübjektif şartların da bu çatışmayı çözümlenecek derecede olgunlaştığı bir sırada, ani bir sıçramayla yeni bir ekonomik yapıya geçilmesi şeklinde görülür. Kapitalizmden sosyalizme geçiş de, bu diyalektik kanuna göre gerçekleşir.

Kapitalist ekonomik sistem, üretim güçlerinin gelişimini engelleyecek bir aşamaya varmadığı sürece, toplumun isteklerine yeterince cevap veriyor demektir; bu aşamada, bir devrimin objektif koşulları yoktur. Ancak mevcut üretim ilişkisi üretim güçlerinin gelişimini engellemeye başladığı andan itibaren, bir sosyal-devrim durumu doğar. Böyle bir durum doğuncaya kadar, kapitalizmde, sürekli nicel birikim devam eder; üretim araçları ve teknik, sürekli bir gelişim gösterir ve sermaye temerküzü (merkezleşme) her gün yeni boyutlar kazanırken, insan üretici güçleri (çalışan yığınlar) sürekli bir ekonomik gerileme, küçük-mülk sahiplerinin proleterleşmesi; nicel bir birikim seyri izler. Toplumdaki iki esas sınıf arasındaki çelişkilerin nicel gelişimi de giderek nitel bir duruma doğru

yükselir. Bu gelişim sürecinde, üretim araçları ve üretim sınırsız bir şekilde gelişirken, tüketim gitgide daha sınırlı bir hale gelir. Öyle bir zaman gelir ki, üretim haddinden fazla, tüketim ise haddinden az bir seviyeye ulaşır; bu aşama, kapitalizmin tek çelişkisi olmamakla birlikte, çelişkinin en geliştiği ve çözümlenmeye hazır hale geldiği heddedir.

«Fakat üretim güçlerini devasa ölçülerde geliştirmek için, kapitalizm, kendisinin de çözümeceği çelişkilerle bir ağ gibi sarılmıştır. Git gide daha fazla emtia üretmek ve bunların fiyatlarını düşürerek, kapitalizm, rekabeti şiddetlendirir, küçük ve orta özel mülk sahipleri yığınını mahveder, onları proleterleştirir, satın alma güçlerini azaltır. Sonuç olarak, imal edilen metaların sürümü olanaksız duruma girer. Üretim genişleten ve milyonlarca işçiyi muazzam fabrika ve iş yerlerinde toplayan kapitalizm, üretim sürecine sosyal bir nitelik verir. Ve böylece kendi temelini kendi sarsar.» (a.g.e., s. 35-36)

Kapitalizm, daha doğuştan kendi iç çelişkilerini taşıyan bir ekonomik sistem olduğundan, nicel gelişim yoluyla bir nitelik değişikliği durumuna ilerlerken, kendi iç çelişkilerini çözecek sosyal güçleri ve nesnel şartları da birlikte yükseltmektedir.

«Üretim güçlerinin niteliğiyle üretim ilişkileri arasındaki bu uzlaşması mümkün olmayan çelişmeler nöbet nöbet patlak veren fazla üretim krizleri sırasında açıkça kendilerini gösterirler; yığınları mahva uğratmaları yüzünden yeteri kadar alıcı bulamayan kapitalistler, ürünler yakmak, mamul malları yok etmek, üretimi durdurmak, üretim güçlerini tahrip etmek zorunda kalırlar, bu durum, emtia azlığından değil, fazla emtia üretildiğinden dolayı milyonlarcasının işsizlik ve açlıktan acı çektikleri bir sırada olur.» (a.g.e., s. 36)

Kapitalist üretim ilişkileri, nicel gelişim süreci sonucunda bu nitel değişim aşamasına ulaşırsa ve eğer sübjektif şartlar da oluşturulmuş ise, ani bir sıçramayla bir nitelik değişimine uğrar. Ancak bu şartlarda bir sosyal değişim, yani bir sosyal-devrim söz konusudur. Aksi takdirde, hiç bir öznel istek bu sosyal değişimi gerçekleştiremez. Ve kapitalist toplumu örnek vererek, açıkladığımız bu gelişim ve değişim seyri, bütün toplumlar için de geçerlidir.

Şimdi sorabiliriz, Maocu amprik sapmalara: Sovyetler Birliği'ndeki sosyalist ekonomi, hangi nicel ekonomik ve sosyal birikimler ve gelişmeler sonucu bir nitelik değişimi aşamasına vardı da, ani bir sıçrama ile başka ve daha geri bir nitelik durumuna (kapitalizme) geçti? Hangi ekonomik birikim nasıl bir dengesizlik yarattı? Sosyalist üretim ilişkisinin hangi iç çelişkisi kendini çözümlenecek ve sosyalist ekonomiyi değiştirecek sosyal güçleri de beraberinde yarattı? Maocu sofistlerin bu sorulara cevabı, «bir avuç burjuva»nın «önce üst yapıyı» ele geçirip sonra da «sosyalist ekonomiyi kapitalizme geri çevirmesi»nden başka bir şey olmayacaktır!.

Sosyalist ekonomi, üretim ilişkileriyle üretim güçlerinin uyumlu bir biçimde komünist topluma doğru geliştiği bir geçiş ekonomisidir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyet olmadığından, üretim ilişkileriyle üretim güçleri arasında uyumsuzluk değil uyumluluk vardır. Tekniğin ve üretim araçlarının gelişmesi, insan üretici güçlerinin gelişimini engellemez, onların alım gücünü azaltmaz, tersine sürekli olarak geliştirir. Dolayısıyla, üretim ilişkileri üretici güçlerin gelişimini engellemez; her ikisi de uyumlu bir biçimde gelişir, yükselir. Artık böyle bir toplumda devrim durumu, alt-üst oluşlar şeklinde doğmaz, toplum evrim yoluyla komünizme geçer.

«Şimdilik yalnız Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nde (kitabın yazıldığı tarih: Eylül 1938 itibarıyla— cv.) gerçekleştirilmiş olan sosyalist sistemdeki üretim ilişkilerinin temelini üretim araçlarının sosyal mülkiyeti teşkil eder, burada, artık ne sömürenler vardır, ne de sömürülenler. Ürünler, harcanan emeğe göre ve «çalışmayan yemez» ilkesine dayanılarak dağıtılır. Burada, insanların üretim süreci içindeki karşılıklı ilişkileri arkadaşça bir işbirliği ve sömürüden kurtulmuş işçilerin sosyalist yardımlaşmaları biçimindedir. Burada üretim ilişkileri ile üretim güçlerinin durumu arasında tam bir uygunluk vardır. Çünkü üretim sürecinin sosyal niteliği, üretim araçları üzerindeki sosyal mülkiyetle desteklenmiştir.» (a.g.e., s. 36)

Diyalektik sadece nedensellikleri araştırır; tersine fenomenlerin gelişim sürecinde neye dayandıklarını da açıklar. Tüm nedenselliklerin fenomenlerinin diyalektik olarak dayandıkları temeller vardır. Diyalektik kanunlara göre, bu dayanak noktaları bilimsel soyutlama yoluyla çözümlenip sübjektif şartlar da bu temellere ve gelişim sürecine göre yaratılır. Bu diyalektik yöneme değil de, Maocu sapmaların yaptığı gibi, amprik düşünce yöntemine başvurulursa, doğadaki olaylar tamamen nedensellikten uzak, sübjektivist bir yargının saçma sapanlıklar yığını olur.

Yukarıda aldığımız atıftan görüleceği üzere, Sovyetler Birliği'nde daha 1938 lerde üretim ilişkilerinin üretim güçlerinin gelişimini engellemediği, bu ikisi arasında bir dengesizliğin olmadığı açıktır. Peki, kurulmuş olan bu denge nasıl, hangi sınıf lehine ve hangi şartlarda bozuldu? Doğan bu «nesnel şartlar», bununla ilgili sübjektif şartları nasıl yarattı da, Sovyetler Birliği'nin de «sosyalizmden kapitalizme geri dönüş» gibi tarihte eşi görülmemiş garip bir durum doğdu?

«Dünyanın ilk sosyalist devleti olan Sovyetler Birliği'nde kapitalizme geri dönüş ve bu ülkenin sosyal-emperyalist bir karakter kazanması nasıl mümkün oldu? Kısaca söyleyecek olursak, bu geriye dönüş, bir avuç burjuva unsurun, parti ve devlet yönetimini ele geçirmesinin bir sonucuydu.» (Özgürlük İçin Direniş, No. 5)

Marksizmden az-çok payını almış birinin bu saçmalığı görmemesine imkan var mı? Diyalektik ve tarihi materyalizme uygun olan kapita-

lizmden sosyalizme geçişte bile, devrim ustaları belirtirler ki: a) Yönetilenlerin o düzen içinde yaşayamaz ve aşırı sömürüye dayanamayarak o düzene karşı başkaldıracak hale gelmeleri; bu yetmez, b) Yöneticilerin o düzen içinde yönetmeyecek kadar acze düşmeleri; bu da yetmez, c) Ezilenlerin savaş örgütünün, bu nesnel şartlara göre sübjektif bir çabayla, düzeni yıkıp iktidarı ele geçirebilecek seviyede örgütlenmiş olması gerekir. Yani, nicel birikimler sonucu nitel bir değişiklik aşamasına ulaşılmış, objektif ve sübjektif şartların olgunlaşmış olması gerekir ki, ancak ondan sonra bir sosyal-devrim mümkün olabilsin. Kitlelerin ezici çoğunluğunun lehine ve tarihi gelişim seyrine uygun olan sosyalizmin gerçekleşmesi için bile, bütün bu şartların olgunlaşmış olması ve bu şartlar çok iyi hesabedilerek bir devrim durumunun saptanması Marksizmin zorunlu şartı iken, bizim Maocu sofistler, geriye dönüşü bile, şiir yazar gibi, «bir avuç revizyonist»e parti ve devlet yönetimini ele geçirtip işi hallederler (!).

Maocu düz mantıktan hareket etmek, sosyalizmin çalışan yığınların ezici çoğunluğunun sosyal düzeni olduğuna, bu düzeni yaşatmak için emekçi kitlelerin kanlarının son damlasına kadar savaşıp, ve sosyalizmin zafere kavuşacağına inanmamak demektir. Çünkü, eğer her işini bilir «bir avuç revizyonist» parti içinde kümelenip «partiyi ve devleti» ele geçirirler ise, o sosyalist toplum hapi yuttu (!), demektir. Peki, diyalektiğin, nicel birikimler sonucu nitel değişim aşamasına geliş ve ani bir sıçramayla yeni bir nitel duruma geçiş kanunu nerede kaldı?

Stalin ölünceye kadar tüm gelişmeler, nitel bir durum olan sosyalizm lehine ilerliyordu. Ama «bir avuç revizyonist» partiyi ve devleti ele geçirdikten sonra tüm sosyal gelişim bir anda, başka ve daha geri bir nitel durum olan kapitalizm lehine değişti. Nasıl olabilir böyle bir şey? Bu, nicel birikimler sonucu bir nitelikten başka bir niteliğe geçiş değil, doğrudan doğruya «nitelikten niteliğe» geçişi ileri sürmek demektir. Okuyucunun da rahatlıkla görebileceği gibi, Maocu amprik sapmalar, diyalektiğin bu temel ilkesinin de ırzına geçmişlerdir.

Stalin; «diyalektik yöneme göre, gelişmeler süreci daireler çemberi üzerinde dönen bir hareket, ya da geçmişteki olayların basit birer yenilenmesi olarak anlaşılmalı; sürekli ve ileri bir hareket, eski bir nitelik durumdan yeni bir nitelik durumuna geçen, basitten karmaşığa, alçaktan yükseğe bir gelişme olarak bilinmelidir.» derken, Maocu burjuva uşakları: «tarih, revizyonistlerin iddia ettikleri gibi dümdüz bir seyir izlemiyor. Tersine tarih, ileriye gidişi, geriye dönüşler, ve zigzagları olan karmaşık bir gelişimdir.» laflarının paravanası arkasına, tarihin «tarihin geriye dönebileceğini» dönüp dolaşıp eski hareket noktasına, geri dönebileceğini, yani «tarihin daireler çemberi üzerinde dönen bir hareket» olduğunu iddia ederek akılları sıra Stalin'in bir «hata»sını daha çıkarıyorlar (!).

Sınıflar mücadelesinin eseri olan tarihi, «bir avuç revizyonist»in belirleyebileceği «gidiş-dönüşler tarihi» olarak zanneden bu burjuva bilgiç taslaklarına Engels şöyle bir şamar vuruyor:

«Doğa, diyalektiğin denek taşıdır. Denebilir ki, modern doğa bilimleri bu doğrulama için son kerte zengin ve gün geçtikçe çoğalan materyaller sağlamış ve böylece doğa sürecinin son çözümlenmede metafizik değil, diyalektik olduğunu, sonsuz bir tek dizelikle sürekli olarak daireler çemberi üzerinde dönmeyip, gerçek bir tarih çizgisinden geçtiğini kanıtlamıştır.» (a.g.e., s. 9)

Sovyetler Birliği'nde, sosyalizm «kesin ve mutlak zafere» ulaşmış ve Sovyet proletaryası yeni bir tarih yaratmıştır. Ve, tarihi «geçmişteki olayların basit bir yenilenmesi» olarak görmeyen, diyalektik yöneme göre, artık bu yeni tarih içerisinde, kapitalizmin, geçmiş bir olay olarak «restorasyon»una imkan yoktur. Ama, Maocu metafizik düşünce yöntemine göre, mümkün müdür, mümkün değil midir? Bu bizi ilgilendirmez. Bu amprik sapmaların diyalektik materyalizmin bu temel ilkesiyle de taban tabana ters düşükleri açıkça ortadadır.

Diyalektiğin son ve dördüncü temel ilkesine gelince:

«d) Diyalektik, metafiziğin tersine, doğadaki her şeyin ve her olayın yapısında iç çelişkilerin varlığını kabul eder. Çünkü hepsinin olumlu ve olumsuz yanları, bir geçmişi ve bir geleceği, ölen bir yanı ve gelişen bir yanı vardır. İşte bu karşıtlar arasındaki mücadele, gelişme sürecinin iç kapsamı, yani nicelik değişmelerinin nitelik değişmelerine dönüşmesi biçiminde beliren iç kapsamına oluşturur.

«Bundan dolayı, diyalektik yöneme göre alçaktan yükseğe doğru giden gelişme süreci, olayların uyumlu bir evrimi biçiminde olmayıp, maddelerin ve olayların özünde var olan çelişmelerin ortaya çıkmasına çelişmelerin temelindeki karşıt yönelişlerle işleyen 'mücadeleye' dayanır.» (a.g.e., s. 11)

Diyalektiğin bu zıtların birliği temel ilkesine göre, Lenin'nin deyimiyle «gelişme, karşıtların mücadelesidir.» Herşey kendi zıttını kendi içinde taşır, bu zıtların çelişmelerin sonucu yeni ve başka bir şey doğar. Bu, sosyal fenomenler için de böyledir. Bir toplum düzeninin başka bir toplum düzenine dönüşümü, o toplu içerisindeki çelişmelerin gelişimi neticesinde olur. Diyalektiğin, genelin özelden ayrı olmadığı, genelin özelden doğurduğu ilkesine göre, hiç bir sosyal düzen kendiliğinden ve bağımsız olarak ortaya çıkmamıştır. Köleci toplumdaki iki zıt kutup olan köle sahibi ile köle arasındaki karşıtlık ve mücadele, kölecilikten feodalizme geçişi sağlamıştır. Gene, —feodal toplum— da da iki zıt kutup olan derebeyi ile serf arasındaki çelişme, gelişme süreci neticesinde, toplumun feodalizmden kapitalizme geçmesine yol açar. Böylece, özelden çıkan bu sosyal fenomenler, genele dönüşür ve birer genel toplumsal sistem halini alırlar. Aynı şekilde kapitalizmin de kendi iç çelişkisi kendiyile birlikte doğar ve iki zıt kutubu teşkil eden burjuvaziyle proletarya arasındaki çelişme, gelişerek belli bir momente ulaşınca kapitalizmden sosyalizme geçiş gerçekleşir.

Bütün toplumları bir önceki düzenden bir sonraki düzene geçiren neden, o toplumsal düzendeki üretim ilişkileri ile üretici güçler arasındaki iç çelişkilerdir. Her toplumsal sistem, o toplumsal sisteme yıkıp değiştirecek yerine daha ve daha üstününü koyabilecek güçleri de beraberinde geliştirir. Bu gelişim ve değişimler her zaman eskiden yeniye, geriden ileriye, çürüyenden gelişene doğru olmuştur. Her toplumsal sistemin iç çelişkileri o toplumun iyiye yeniye doğru yöneltir; yeni eskiye, ileri geriye, gelişen çürüyene inkar eder (yadısr), bu nedenle toplumlar bir ileri üretim sisteminden bir geri üretim sistemine dönmemiş, tersine, her zaman geri üretim sisteminden bir ileri üretim sistemine doğru geçiş seyri izlemiştir.

Zıtların birliği kanununa göre, her fenomen kendi içinde, diğer fenomenlerden farklı zıtlara sahiptir. Farklı fenomenlerdeki zıtların çatışması, farklı ve yeni fenomenlerin ortaya çıkmasını sağlar. Mesela, feodal sistemdeki zıtların

karşıtlığından çıkacak sentez kapitalizmken, kapitalist sistem içindeki zıtların çatışmasından doğacak sentez sosyalizmdir. Diyalektik materyalizme göre, sosyal gelişimler, tek düzelikler şeklinde ve dairevi çemberler çizerek bir seyir izlemeyeceğinden, kapitalist sistemin iç çelişkileri feodalizmi yeniden yaratmayacaktır. Aynı biçimde, sosyalist toplumun iç çelişkileri de kapitalizme dönüşe yol açmayacaktır. Kapitalizmi doğuran çelişmelerle sosyalizmi doğuran çelişmeler, farklı sosyal şartlar içinde var olan, birbirinden farklı çelişmelerdir. Ancak, aynı tarihi evrede, iki ayrı fenomen aynı yerde yan yana yaşıyorlarsa, ikisinin arasındaki amansız mücadeleye hâlâ söz konusuysa geri olanın ileri olanı, geçici bir müddet objektif ve sübjektif koşullar gereyi, baskı altında tutması ve onun gelişimini engellemesi mümkündür. Ama, ileri olan geri olanı yenmiş ve onun maddi temellerini yok etmişse, inkarın inkarı kanununa göre, eski fenomenin yok oluşuyla birlikte onu yaşatan zıtlar da yok olurlar. Bir fenomenin ortadan kalkmasıyla inkar edilen (yadısrını) kendi iç çelişkisinin de, bir daha doğması imkansızdır. Yeni doğan fenomenle de, yeni ve başka çelişkiler doğarlar.

Diyalektiğe göre, yadısrıma (inkar), alçaktan yükseğe, basitten karmaşığa doğru ilerlemenin gelişim temelidir. Bu yadısrımayı da, yadısrmanın yadısrması izler, yadısrıma, bir kereye mahsus bir hareket değil, yeni doğan her fenomende yeniden daha ileri bir aşamaya doğru gelişimi sağlayan bir harekettir. Bu yadısrıyı, eski bir şeyin tümüyle ortadan kalkması ve onun yerine bir yenisinin geçişi anlamına gelir. Zıtların birliğinden diyalektik olarak doğan bu yadısrının kendisi de ortaya çıkmasına sebep olduğu yeni fenomenin iç çelişkilerinden doğan zıtların mücadelesi sonucundan yadısrınır; bu da yadısrmanın yadısrmasıdır.

Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin «mutlak ve kesin zaferiyle, kapitalizm kendini geliştiren bütün iç çelişkileriyle birlikte yadısrı, yani yok edilmiş, onun yerine yeni ve daha ileri bir fenomen olan sosyalizm kurulmuştur. Ve bu yeni fenomen içerisinde de yeni zıtlar oluşmuştur. Kapitalizm yadısrınıp sosyalizm gerçekleştikten sonra da, diyalektik olarak, sosyalizmin kendi iç çelişkilerinden kaynaklanan zıtlıklar varlığını sürdürür. Ama bu zıtlıkların niteliği değişiktir. Bu zıtların karşıtlığından doğacak yadısrmanın yadısrması da, komünist topluma yol açacaktır.

**Gelecek Sayımızda
Maocu Burjuva Uşaklarının Görüşlerini
Eleştirmeye Devam Edeceğiz.**

**SOVYET SOSYAL EMPEYALİZMİ
TEZİ(!) SOSYAL ŞOVENLERİN
SAVUNDUĞU BİR TEZDİR**

Çıkıyor

**emeğin
birliği**

«BAĞIMSIZ TÜRKİYE» GAZETESİ İLE
DEMOKRATİK DEVRİM POLEMİĞİ
ÜZERİNE — 1

(Baştarafı 5. sayfada)

cuttur. Bu nedenle artık Türkiye tarımındaki genel sosyal ve sınıfsal yapı kapitalist ilişkiler tarafında belirlenmektedir. Feodal ve yarı-feodal ilişkiler ve bundan kaynaklanan sosyal çelişkiler, artık demokratik devrim mücadelesinde tarım kesiminde köylülüğü harekete geçirecek ve harekete damgasını vurabilecek nitelikte bir fonksiyon taşımamaktadır. Dolayısıyla, genel devrim mücadelesinden ayrı olarak, anti-feodal mücadele gibi özel bir mücadeleyi gerektirmemektedir. Ülkemizde demokratik devrimin belirleyici ve en önemli bir faktörü değildir; artık sıradan faktörlerden biri haline gelmiştir. Böyle bir durumda, tabii ki, tarımda hâkim duruma gelen üretim biçimi kendi sosyal ve sınıfsal yapısını geliştirecek ve kendi çelişkilerini öne çıkaracaktır; Türkiye'de de böyle olmuştur. Feodal ilişkilerden kaynaklanan çelişkiler temeli üzerinde yükselen genel olarak köylülüğün feodal toprak mülkiyetine ve toprak beylerine karşı mücadelesi artık devrimin temel sorunu olmaktan çıkmış ve yerini, kapitalist ilişkilerin doğurduğu burjuva köylü ile yoksul köylü, tarım burjuvası ile tarım proleterleri ve genel olarak emekçi köylü yığınları ile işbirlikçi tekelci sermaye düzeni arasındaki çelişkiler temeli üzerine yükselen yeni bir mücadeleye, bırakmıştır.

Bunun içindir ki, feodalizme karşı genel köylü hareketinin temel hedeflerinden biri olan «gerçek bir toprak reformu», artık ülkemiz şartlarında demokratik devrimin tarım alanındaki bir hedefi değildir. Ülkemizde demokratik devrimin ilk ve esas tedbiri, bütün büyük toprak mülküne el konmasından sonra, toprakta özel mülkiyetin kaldırılması, yani tüm toprakların millileştirilmesidir. Bundan sonra atılacak adımların ne olacağı, özellikle toprakların nasıl tasarruf edileceği konusunda, daha bugünden, «şu alanlarda böyle olur ve bu alanlarda da şöyle olur» şeklinde peşin çözüm yolları gösterme ukalalığına ve laf hokkabazlığına başvuracak değiliz. Bu konunun nasıl bir çözüme kavuşacağı, ancak demokratik devrimin bir gerçek olgu durumuna geldiği dönemin mücadele güçlerinin ve özellikle tarım alanında yaşayan emekçi nüfusun o günkü mevcut ilişkilere ve güçlerin durumuna göre saptayacağı bir sorundur.

Ancak, devrim bir gerçeklik haline geldiği dönemle ilgili olarak, daha şimdiden etraflıca düşünmemiz ve kesin bir hedef tespit etmemiz gereken hayati bir sorun daha vardır. O da, demokratik devrimin zaferiyle birlikte, o zamana kadar proleterya ile birlikte yürüyen küçük mülk sahibi sınıfların kır proleter ve yarı proleterlerinin tarım kesiminde sosyalizme yönelen mücadelelerini engelleyici tavırlarını tesirsiz hale getirebilmek için, denetim ve gözetim altına alınmasıdır. Demokratik devrimin zaferinden sonra işbirlikçi tekelci sermayenin ve her türlü gerici sınıfların sömürü ve baskısından kurtulacak olan küçük mülk sahibi köylü (köy küçük - burjuvazisi) proleteryanın sosyalizme yönelmesine karşı direnmeye ve «Bağımsız Türkiye» yazarı gibi savunucuları vasıtasıyla kendi küçük mülkiyet düzenini kapitalizm doğrultusundan geliştirmeye ve kökleştirmeye çaba sarfedecektir. İşte bu durumda, kır proleterleri ve yarı-proleterlerinin görevi, bu küçük mülk sahibi sınıfı denetim altına alabilmesi ve sosyalizm yolunda kanalize edebilmesi için daha bu günden kendi bağımsız sınıf örgütlenmesini pekiştirmesi ve bu gücüne dayanarak devrimden sonra oluşacak siyasi üst yapıda hakimiyeti ele geçirmesidir. İşte, proleteryanın ve yoksul köylülerin demokratik iktidarı, bu görevin yerine getirilmesi için gerekli birinci şarttır.

«Üçüncü ve son öneri şudur, kent ve kırların proleterleri ve yarı-proleterleri, kendi örgütlenmelerinde toplanın. Hiç bir mülk sahibine, —hatta küçük ya da «çalışan» mülk sahiplerine bile— güvenmeyin, meta üretimini sürdürdüğü sürece küçük mülkiyetin çekiciliğine kapılmayın. Köylü ayaklanmasının zaferi ne kadar yaklaşırsa, köylü mülk sahibinin proleteryanın aleyhine dönmesi o denli olanağlı olur. Bu durumda proleteryanın kendi bağımsız örgütüne sahip olması ve bizim tam bir sosya-

list devrim uğruna çok daha güçlü, çok daha kararlı olarak, ısrarla, yüksek sesle çağırıda bulunmamız gerekir. Sonuna dek köylü hareketinin yanındayız; ama bu hareketin başka bir sınıfın hareketi olduğunu, sosyalist devrimi getirebilen ve getirebilecek bir hareket olmadığını akıldan çıkarmamalıyız. Ekonomik bir eylem olarak toprak dağıtımını konusunda ne yapılmalı sorusunu bir kenara bırakmamızın nedeni budur: burjuva toplumunda bu sorunu ancak büyük ve küçük mülk sahipleri çözümlenebilirler ve çözümleneceklerdir. Bizi en çok ilgilendiren şey (köylü ayaklanması kesin olarak zafere ulaştıktan sonra), kır proleteryanının ne yapması gerektiğidir. Biz, başlıca bu sorunla ilgilendik ve ilgileneceğiz. Toprakta eşit tasarruf hakkı ve benzeri gibi şeyler icad etmeyi küçük burjuvazinin ideologlarına bırakıyoruz.» (Lenin, a.g.e., s. 379-380)

Görüldüğü gibi, demokratik devrimi, Lenin'in «bugünkü devrimin tam zaferi, demokratik devrimin sonu ve sosyalist devrim uğruna kesin mücadeledenin başlangıcı olacaktır.» dediği şekilde, proleteryanın sınıf mücadelesinin amacı değil bir uğrak noktası olarak gördüğümüz için: her alanda olduğu gibi tarım alanında da, demokratik devrim safları içinde yer alan küçük-burjuva sınıfın gerici özelemlerini, bu arada büyük ölçekli tarım işletmelerini «gerçek bir toprak reformu» yoluyla küçük mülkiyet haline getirme özelemlerini savunmak gibi bir derdimiz yoktur. Bunun içinde, Emeğin Birliği, «gerçek bir toprak reformu» yoluyla «genel yeniden toprak dağıtımını», ve benzeri şeyler icad etmeği «Bağımsız Türkiye» yazarı gibi küçük burjuva ideologlarına terketmiş durumdadır.

Bu kısa açıklamalardan anlaşılacağı gibi, sayın yazar, bizim «devrim» teriminin tek başına hiç bir anlam taşımadığı ve ancak devrimin muhtevasının bir anlam taşıdığı tezimize boşuna kızmış ve başka muhtevalı demokratik devrimlerin olamayacağını ve demokratik devrim teriminin bir tek anlamda kullanılabileceğini boşuna iddia etmiş. Çünkü görülmektedir ki, yalnız Emeğin Birliği değil, Lenin de demokratik devrimin muhtevası konusunda «Bağımsız Türkiye» yazarı ile özdeş düşünmemektedir.

«Bağımsız Türkiye», kendisini demokratik devrim anlayışının Türkiye'de ilk türeticisi olduğu peşin yargısına kapırdığı için, Türkiye'de üç akımın olduğunu ve «Üçüncü akım olarak, şu yada bu merkezin papaganlığını yapmayan, uluslararası proleter devrimci hareket içindeki bölünmeden «HO Şİ MİN tavrı» olarak adlandırdığımız proleter-enternasyonalist tutumu benimseyenlerdir.» (no: 18, s. 5), diyerek Çin ve Sovyet şabloncularının dışında kalan bütün devrimci güçleri boşu boşuna kendi paralelindelermiş gibi göstermeye çalışıyor. Ve boşu boşuna, «bu güçlerin ortak özelliği Bilimsel Sosyalizmi Türkiye gerçeklerine bağnaz ve yaratıcı bir tutumla uygulamak olmalıdır. Ama Bilimsel Sosyalizm adına Bilimsel Sosyalizmin canına okumadan» diye ahkam keserek ve söz konusu ettiği güçler arasında kendisini Bilimsel Sosyalizmin mihenk taşı zannetme filistinliğine kaptırarak ukalalık ediyor. Ve de, «Bağımsız Türkiye» gazetesinin 11. sayısının 5. sayfasında, «burada bir eksiklik var: yalnız 'Maocular' değil, TSİP genel başkanı dahil, bugün Türkiye solunda sözü edilecek ölü ya da diri kim varsa hepsi BELLİ arkadaşla bir sürede olsa aynı safta savaşmışlardır.» diyerek boşu boşuna kendisini devrimci mücadelenin baba annesi olarak okuyucularına takdim ediyor.

Böyle bir biçimde tarihin çöplüğüne sığınmak sayın yazara bir şey kazandırmaz. Çünkü örneğin Rusya'da Plekhanov da «BELLİ arkadaş» gibiydi. Rusya'da Plekhanov'la da «bir sürede olsa aynı safta savaşmayan» devrimci yokturdu da! Fakat daha sonra oportünizmin baş temsilcisi oldu. Kautsky de «BELLİ arkadaş» gibiydi. Fakat daha sonra Kautsky daha sonra Kautsky de herkesin bildiği gibi oportünizmin baş mihrakı durumuna geldi. İşte bütün bunlar için, «Bağımsız Türkiye» yazarı boşu boşuna geçmişin eski üskülerine dayanarak kendisini «Bilimsel Sosyalizmin» bağnaz bir bekçisi ilan etmiş!.. (yeniden konumuza dönelim)

Buraya kadar «Bağımsız Türkiye» yazarının bizi eleştirisine ait alıntılar gazetenin 18. sayısında alınmıştır. Yazar gazetenin 19. sayısında da devrimin muhtevası konusundaki görüşlerimizi eleştirmeğe devam etmiştir. Bu sayıdaki eleştirilere karşı girişeceğimiz polemikte de, önceden olduğu gibi ön-

ce yazarın baş vurduğu demagojileri açığa çıkartıp sonra esas olarak konunun Bilimsel yönü üzerinde duracağız.

Bu bölümde «Bağımsız Türkiye» yazarı, bizim, «farklı muhtevalara sahip demokratik devrimler» anlayışıyla taa başından itibaren işe «önemli yanlışlar» ile girdiğimizi belirterek, ve yazının çeşitli yerlerine serpiştirilmiş doğruları da anlamsızlaştırdığımızı iddia ederek, şöyle devam etmiştir:

Yazının bir yerinde şu soru soruluyor: «Türkiye işçi sınıfının uğruna mücadele verdiği demokratik devrim, sadece feodalizme ve emperyalizme mi karşı bir devrimdir, yoksa emperyalizme, işbirlikçi burjuvaziye, onların sermaye düzenine, tüm gericiğe ve faşizme karşı mı bir devrimdir.» «Bağımsız Türkiye» yazarı Emeğin Birliği'nden almış olduğu bu alıntıda bizim «iki ayrı demokratik devrim» olduğunu belirttiğimiz ve «bizimkinin hangisi?» olduğunu sorduğumuz sonucunu çıkartmış ve sonra devam etmiş:

«birincisi sadece emperyalizme ve feodalizme karşı imiş, yani sadece anti-emperyalist ve anti-feodal imiş; yazar bunlara milli demokratik devrim diyor, Çin ve Vietnam devrimlerini de bunlara örnek olarak gösteriyor. İkinciler ise, ki biz bu kategoriye giriyormuşuz, anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-gerici, anti-faşisttir.

«(...) Tek ortak noktaları ikisinin de anti-emperyalist olmasıdır. Bu saptamadan sonra şuna dikkatleri çekelim: Birincilerine yazar milli demokratik devrim diyor ki, kuşkusuz bu devrimin milli yanını anti-emperyalist olmasından geliyor. Peki arua ikinciler de anti-emperyalist olduğu halde niçin milli demokratik devrim denmiyor; denmemesinden vazgeçtik diyenleri de suçluyor.» (B. T., No. 19, s. 12)

Önce «Bağımsız Türkiye» yazarının başvurduğu demagojiyi açığa çıkaralım, daha sonra da yazarı takibederek sorduğu soruları cevaplandırmaya devam edelim.

Konunun özüne girmeden önce, yazarın bizim hesabımıza «bizimki hangisi» şeklinde kendinden türettiği sorunun bizimle alakası olmadığını belirtelim. Çünkü: Emeğin Birliği'nin demokratik devrim konusunda acaba «bizimki hangisi» diye bir şaşkınlığı yoktur. Emeğin Birliği'nin nasıl bir devrim anlayışından yana olduğunu bu sayın yazar ve bunun gibi kasıtlı budalaların dışında Emeğin Birliği'nin bütün okurları okumuştur ve biliyorlardır da. Bunu bu sayın yazar da biliyordur, fakat bilmezlik işine geldiği için böylesi demagojiler giriyor. Ve Emeğin Birliği'nde böylesine bir soru da sorulmamıştır.

Devrimin neden «milli» olup olmayacağı sorununa gelince:

«Bağımsız Türkiye» yazarı devrimin «milli» karakterini o devrimin «anti-emperyalist» olmasında, ama sadece buna bağlıyor. Bu görüş, sayın yazarın: 1) Kautsky gibi emperyalizmi sadece bir dış siyaset olarak görmesinden ve, 2) bir devrimin niteliğini iç dinamiğinden değil de, sadece dış dinamiğinden belirleyeceği, anti-Marksist anlayışından ileri gelmektedir.

Hiçbir savaş veya devrim «milli» karakterini sadece «anti-emperyalist» oluşundan almaz. Devrimler veya savaşlar «milli» özünü: «anti-emperyalist» oluşuyla birlikte, bu mücadelenin hangi sınıfın öncülüğünde ve hangi sınıf ve katmanlarla birlikte yürütülmüş olmasından alır. Eğer böyle olmasaydı, İkinci Cihan savaşında Sovyetler Birliği'nin önemli bir kesimini işgal eden Alman emperyalizmine karşı verilen ve Alman emperyalizmini parçalayıp çökerten savaşın ismi «Sovyet milli savaşı» olurdu. Peki şimdi Sovyetler Birliği'nin İkinci Cihan Savaşında, Hitler faşizmine karşı yürütmüş olduğu savaşa «milli» savaş, «milli» mücadele diyen var mı? Ve bugüne kadar diyen olmuş mu? 1917 Ekim Devrimi döneminde, Almanya, İngiltere, Fransa gibi emperyalist devletler Kolçak ve Denikin gibi bir takım işbirlikçiler bularak Sovyetlere karşı savaş açtılar; Ukrayna ve daha bir sürü başka yerleri işgal ederek, Sovyetlere karşı üç, dört sene savaştilar. Bu üç dört senelik anti-emperyalist ve işbirlikçilerine karşı savaş nedeniyle ne 1917 Ekim devrimine ve ne de Ukrayna devrimine «milli» terimi kullanılmadı.

Temmuz: 1977

Ayrıca İkinci Cihan Savaşında, Doğu Avrupa'da, Çekoslovakya, Macaristan, Romanya, Bulgaristan vs. gibi ülkelerde Hitlerin Alman emperyalizmine karşı verilen mücadele sonucu gerçekleşen devrimlere «milli» devrimler veya «milli» savaşlar terimi kullanıldı mı? Bu devrim veya savaşlar da «anti-emperyalist» idi; buna rağmen bu savaş ve devrimlere neden «milli» savaş, ya da «milli» devrim gibi terimler kullanılmadı da, örneğin Çin'de gerçekleşen devrime «milli» terimi kullanıldı? Aca-ba burada bir yanlışlık mı yapılmış sayın yazar? Hayır, böyle bir yanlışlık söz konusu değil. Burada Çin ve Bulgaristan'ı iki örnek olarak verecek olursak: her iki ülkede de demokratik devrimin gerçekleştiğini ve her iki ülkenin de «anti-emperyalist» mücadele sonucu devrim yaptığını yazara hatırlatır da, neden bunun birisine (Çin'dekine) «milli» demokratik devrim, ikincisine ise (Bulgaristan) sadece demokratik devrim denildi sorusunu sorarsak, yazarın bize yöneltmiş olduğu, «peki ama ikinciler de anti-emperyalist olduğu halde niçin 'milli' demokratik devrim demiyor» sorusunu cevaplandırmış oluruz.

Marksistler, her zaman ve bütün sosyal olguların tahlilinde, eften püften şeylerden değil, o olgunun ekonomik ve sosyal temelinden hareket ederler. Fakat bizim sayın yazar Marksist geçindiği halde, meselenin esas ekonomik ve sosyal temelinden hareket ederek bir çözüm aramak yerine, bu temelden kaçarak konunun özünden uzaklaşmaya çalışmaktadır. Bu karakterinden dolayıdır ki, yazar, konunun sınıfsal özüne değinmezsiniz, «oradaki —Çin ve Vietnam— mücadelede anti-emperyalistti, buradakide. Oradaki mücadele sonucu oluşan devrime milli dendi, buradakine de milli demeli» düz mantığından hareketle «oradakine milli deniyor da buradakine neden milli denmiyor» sorusunu soruyor. Biz o yazıda devrimin «milli» yönüne değinmediğimiz halde, yazarın kendi mantığından yaratmış olduğu bu soruya da, bir çocuk sevinciyle, bir açığımı bulmuş da teşhir ediyormuş havasını vererek bize sormuş. Verdiğimiz örneklerde görüldüğü gibi, «anti-emperyalist» olan her mücadele ve bu mücadele sonucu gerçekleşen her devrim, yazarın deyimiyle: «kuşkusuz bu devrimin milli yani anti-emperyalist olmasından geliyorsa» mantığına dayanılarak değerlendirilemez.

Devrimin «milli» yanı esas olarak «anti-emperyalist» mücadeleyi yürüten sosyal güçlerin sınıfsal niteliklerinden kaynaklanır. Çünkü, «milli» terimi belli bir kapitalist sınıfın, yani milli burjuvazinin, küçük-burjuvazinin, proletaryanın vb. sınıf ve katmanların birlikte yer aldığı sınıf mevzilendirmesini ihtiva eder; bunların tümüne milli güçler denir. Bu güçlerin tümünün birlikte yürüttüğü anti-emperyalist mücadele sonucu gerçekleşecek ve bu güçlerin tümünün çıkarlarını temsil edecek ve dolayısıyla ulusal mücadele yönünün ağır bastığı ve henüz sınıfsal mücadelenin ikinci planda kaldığı bir devrime haklı olarak «milli» demokratik devrim denilebilir. Çünkü devrim, milli özünü sadece anti-emperyalist oluşunda değil, ama esas olarak bu devrim saflarında yer alan ve milli bir nitelik taşıyan burjuva katmanlarından alır. Bunun için, proletarya ve yoksul köylülerin kuracağı temel ittifak etrafında tüm emekçi sınıfların yürüttüğü mücadele sonucu gerçekleşecek devrime, bu mücadelenin anti-emperyalist bir yönü de olsa, «milli demokratik devrim» değil, sadece demokratik devrim denir. Böylesi bir devrimde, hiç bir burjuva sınıfa yer verilmeyeceği için, devrimin muhtevası burjuva-demokratik muhtevadan tamamıyla farklı bir sınıfsal nitelik taşıyacak ve devrim ittifakı içerisinde işçi sınıfının yöneticilik yönü kesin bir ağırlık kazanacaktır. İşçi sınıfı da, «milli» değil enternasyonal olduğu için, bu devrimi «milli» bir muhtevanın sınırları içinde tutmayacaktır.

İşte, biz Türkiye'de gerçekleşecek devrimin işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün temel ittifakı üzerine yükseleceğini ve ne devrimin sınıf mevzilendirmesinde ve ne de kurulacak iktidarda herhangi bir «milli», yeni burjuva sınıfın yer almayacağını savunduğumuz için, bu devrime milli demokratik devrim değil, demokratik devrim diyoruz.

Evet «Bağımsız Türkiye» yazarı: neden «birincilerine milli demokratik devrim» deyip de aynı şeyi «ikincilere» demediğimizin temel nedenlerinden birisi budur.

Yazarın emperyalizmi sadece bir dış siyaset sistemi (yani, siyasi ilhak sistemi) olarak görme sorununa gelince:

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu anlayış Kautsky'den kalma eski püskü bir anlayıştır. Emperyalizm sadece bir dış siyaset sistemi değildir. Emperyalizm bir ülkeyi her zaman siyasi ilhak yolundan kendi kontrolü altına almaz. Emperyalizm, üzerine temellendiği mali sermayenin tahakküm gücü sayesinde, başka ülkeler üzerinde ekonomik ilhak yoluyla da kendi (ekonomik, politik) hakimiyetini kurabilir. Ve o ülkelerin bir iç siyaseti haline gelir. Emperyalizm, ekonomik ilhakı işgal yoluyla değil, fakat, sermaye ihracına ve tekelci kapitalizmin diğer tahakküm yöntemlerine dayanarak, o ülkeyi mali ve diplomatik yollardan kendine bağlayarak gerçekleştirir. Bunu yaparken, bağımlılığı altına alacağı ülke ile yapmış olduğu özel anlaşmalardan, o ülkedeki yerli sermayeyi kontrol altına almak için borçlandırma, kredi, düşük fiyatlarla meta ihracı, vs. tekelci fiyat mekanizması yöntemlerinden, bankaların ve şirketlerin hisse senetlerini ele geçirme yollarından, rüşvet ya da ortak sermaye yatırımı yoluyla devlet ve hükümet adamlarını satın alarak kendi sermayesinin bekçisi haline getirme yöntemlerinden ve buna benzer yollardan faydalanır. Ve böylece emperyalizm, ekonomik ilhak yoluyla kendine bağladığı ülkenin içerisinde, kendi çıkarlarının sadık bekçiliğini yapabilecek ve kendisiyle kader birliği içinde olan güçlü bir işbirlikçi sınıf ve bunun hakimiyetinde güçlü bir devlet mekanizması oluşturur; artık emperyalizm o ülke için bir iç siyaset durumuna gelmiştir ve o ülkedeki çıkarlarını korumak için siyasi ilhaka, yani işgale başvurmasına gerek kalmamıştır. Böylesi bir durumda emperyalizmi hâlâ ve sadece bir dış siyaset olarak görmek ya saflık ya da bilinçli samsarlık olur.

Bu kısa açıklamadan sonra şu soruyu sorabiliriz: Emperyalizmin siyasi ilhak yöntemine karşı yürütülecek mücadele ile ekonomik yönden ilhaka karşı yürütülecek mücadeleye aynı niteliğe sahip sosyal güçleri birlikte katmaya imkan var mıdır? İmkan yoktur. Çünkü siyasi ilhak şartlarında ülkenin hemen hemen bütün milli güçlerinin, yani milli nitelikteki burjuvazi, küçük-burjuvazi, genel olarak köylülük, işçi sınıfı ve hatta feodal unsurların bile bir kesiminin, aktif veya pasif bir biçimde anti-emperyalist cepheye yer almaları söz konusudur. Fakat ekonomik ilhak şartlarında bu güçlerin tümünü anti-emperyalist cepheye toplamak mümkün müdür? Hayır değildir. Çünkü, birincisi, ekonomik ilhak şartlarında emperyalizm o ülke halkının karşısında siyasi bir açık işgal gücü olarak, iktidarda açık bir baskı gücü olarak görülmez. Bunun yerine, o ülkenin siyasi ve iktisadi hakimiyetini kendi çıkarları doğrultusunda elde tutabilecek, güçlü bir yerli egemen sınıf geliştirir; halkın karşısında duran silahlı ve silahsız baskı güçleri, yabancı değil yerli güçlerdir.

İkincisi, emperyalizmin izlediği ekonomik ilhak yöntemi, o ülkenin ekonomik, sosyal ve siyasi yapısında önemli nitelik değişikliklerine yol açar. Mali sermayenin iktisadi bağımlılık ilişkileri içerisinde, artık o ülkede büyük ve orta burjuvazinin tamamı sınıf olarak anti-emperyalist cepheye değil, işçi sınıfının ve emekçi sınıfların karşısında yer alacak bir duruma getirilmiştir. Böylesi bir durumda anti-emperyalist cephenin kapsamı daralmıştır ve yalnız işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıflar kapsam içerisine girebilirler. Emperyalizmin bu şekilde bir iç siyaset haline gelmesi şartlarında, anti-emperyalist mücadele bir dış siyasete (güce) karşı değil, bir iç siyasete (güce) karşı, bir iç mücadele olarak doğar ve gelişir.

Emperyalizmin ülkemizi siyasi ilhak yoluyla değil, ekonomik ilhak yoluyla yarı-bağımlı duruma getirmiştir. Ülkemizdeki sömürsünü, sermaye ihracı yolundan iç içe girmiş olduğu işbirlikçi sermaye ile birlikte emekçi yığınların artı-değerini ve artı-ürününü sömürerek gerçekleştirmektedir. Mevcut şartlarda, emperyalizmi bir dış siyaset olarak görmek ve kitlelere göstermek olağınaksızdır. Böyle olunca da, anti-emperyalist mücadeleyi bir dış siyasete, bir dış güce karşı «milli» mücadele haline getirmenin olanağı yoktur.

Artık emperyalizmin de ancak bir iç mücadele ile tasfiye edilmesi mümkündür. İşte, Çin ve Vietnamın bizim ülkemizden farklı olan yanı, farklı ekonomik ve sosyal yapıya sahip olması (yani o ülkelerde feodal ilişkilerin bizde ise kapitalist ilişkilerin hakim olması) yanında, birde emperyalizmin o ülkeleri ekonomik ilhak değil, siyasi ilhak yoluyla (yani ordusu, polisi, vs. ile) işgal etmiş olmasıdır. Bu ekonomik, sosyal ve tarihsel olgulardan dolayıdır ki, emperyalizm bu ülkelerde bir dış siyaset haline gelmiş ve bu nedenle bu dış güce karşı tüm ulusal güçlerin toparlanması ve mücadelenin bir ulusal mücadeleye, yani «milli» savaşa dönüşmesi mümkün olmuştur. Ve böylesi bir mücadeleyi yürüten «milli» güçler zorunlu olarak zaferden sonra oluşturulan siyasi iktidarda temsil edildikleri için, bu ülkelerde doğan devrime milli demokratik devrim, ülkemizdekine ise demokratik devrim diyoruz.

Bu konuda söylediklerimizi toparlayıp özetleyecek olursak:

Hareket ettiğimiz teorik temel: 1) Bir devrimin «milli» niteliğini sadece anti-emperyalist oluşunda değil, anti-emperyalist mücadeleyi yürüten ve mücadele sonucu iktidarda temsil edilen sosyal güçlerin sınıfsal karakterinde alması; ve 2) emperyalizmin sadece bir dış siyaset değil, fakat ekonomik ilhak yoluyla bir iç siyaset haline de gelebileceğidir.

Buradan vardığımız sonuç: 1) ülkemizin emperyalizmin tarafından siyasi ilhak yolu ile değil, ekonomik ilhak yoluyla yarı-bağımlı duruma getirilmiş olması; 2) kapitalizmin emperyalizmin güdümünde gelişerek hakim üretim ilişkisi haline gelmesi ve süreç içerisinde işbirlikçi tekelliliğinde gerçekleşmesiyle, emperyalizmin bir iç siyaset haline gelmesi; 3) Bu tarihi, ekonomik ve sosyal gelişimin milli nitelikte bir burjuva sınıfının varlığına son vermesi ve böylece emperyalizme karşı mücadele cephesinde işçi sınıfı, yoksul köylü ve şehir ve köy küçük-burjuvazisinin kalması; 4) Bu güçlerin işçi sınıfı ve yoksul köylülerin temel ittifakı etrafında toparlanarak devrimi zafere ulaştırmasının diyalektik bir zorunluk haline gelmesi ve; 5) Zaferden sonra da iktidarda işçi sınıfının ve yoksul köylülüğün egemenliğinin sağlanması ve bu iktidarın birinci planda, yalnız işçi sınıfının çıkarlarını ve taleplerini yerine getirecek bir proletarya iktidarı değil, tüm emekçi sınıfların çıkarlarını temsil edecek ve birinci planda demokratik görevlerini yerine getirecek bir demokratik iktidar olması nedeniyle, bu devrime «milli demokratik devrim» değil «demokratik devrim» diyoruz.

Okuyucu görmektedir ki, «Bağımsız Türkiye» yazarının yapmış olduğu beş satırlık karışıklığı çözmek, herkesçe anlaşılır hale getirmek için kitaplar dolusu yazı yazmak gerekmektedir. Ne ki, buna ne yerimiz ve ne de bu tip karışıklıklarla uğraşacak zamanımız var. Ancak yazarın, «Birincilerine yazar milli demokratik devrim diyor ki, kuşkusuz bu devrimin milli yani anti-emperyalist olmasından geliyorsa. Peki ama ikincileri de anti-emperyalist olduğu halde niçin milli demokratik devrim demiyor?». sorusuna kısaca cevap vermiş bulunuyoruz.

(Gelecek Sayımızda «Bağımsız Türkiye» gazetesi ile girdiğimiz. Demokratik Devrim muhtevası üzerine polemige devam edeceğiz.)

1 MAYIS PROVOKASYONUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ VE DEMOKRATİK MÜCADELEDE İTTİFAKLAR SORUNU

(Baştarafı 12'de)

Bundan dolayı bizim için, önemli olan, böylesi bir katliam üzerine Maocuların faşizmle doğrudan anlaşıp anlaşmamaları değil, savunmuş oldukları ideoloji ile Burjuvazinin aleti olan birer Burjuva uşakları durumuna gelmiş olmalarıdır. Bugüne kadar, değil bir Marksistin, namuslu bir demokratın bile, hangi şartlarla olursa olsun, «iktidardaki karşı-devrimcilerle ittifak yapılmalıdır» dediği duyulmuş bir şey değildir. Böylesi bir «ittifakı» savunan ideoloji sahiplerinin, işçi sınıfına karşı bir provokasyonda faşizmin elinin aleti haline gelmelerini tesadüfi bir şey saymanın olanağı yoktur. Bu niteliğinden dolayı, Maocu ideoloji, faşizm tarafından, yalnız 1 mayıs katliamında değil, her zaman için işçi sınıfı hareketine karşı, fakat işçi sınıfı adına kullanılacak bir araçtır. Bu gerçek, daha önce bu sene başında TÖB-DER'in düzenlediği Diyarbakır, Mersin, Ankara vb. mitinglerinde de zaten açıkça görülmüştür.

Maocu sosyal-şoven ideolojinin bu karakteri, bu ideoloji yok oluncaya kadar devam edecektir. Şimdiye kadar faşizm, Türkiye'nin neresinde bir provokasyona girişmiş ise, hep «Maocular yaptı», ya da «Maocularla-leninciler çatıştı» diyerek Maoculuğu çok rahat ve açıkça kullanmış ve kullanmaktadır. Ama Maocular, bu burjuva uşaklıklarına, «burjuvaziye korkutan Maocu hayalet» şeklinde laflarla kasılmaktadırlar.

1 mayıs hareketini düzenliyen DİSK yöneticileri, Türkiye'de örtülü parlamenter faşizmi oportünist körlüklerinden dolayı nasıl görememişler ise «Maocu bozkurtlar, Maocu komandolar, Maocu faşistler» gibi laflar etmelerine rağmen, bu sosyal-şovenlerin yukarıda belirtmiş olduğumuz gerçek yüzünü de görememişlerdir. DİSK yöneticileri, bu siyasi körlüklerinden dolayıdır ki, 1 mayıs eylemi sırasında Maocuların miting alanına girmelerini engellemek üzere onların daha uzakta iken (mesela, daha Saraçhane başında iken) dağıtılmasını sağlamamış ve hatta miting alanına girmelerine izin vermiş ve böylece faşizmin böyle bir provokasyonun gerçekleştirilmesine olanak sağlamıştır.

Pek tabii ki, 1 mayıs provokasyonun değerlendirilmesinde DİSK üst yönetimini Maocularla aynı kefeye koymak saçmalık olur. DİSK işçi sınıfının ekonomik mücadelesini üstlenmiş bir sendikal kuruluştur. DİSK üst yönetiminin bu sendikal mücadelede bile proleteryanın sınıf mücadelesine uygun bir politika gütmemesine ve oportünizmin batağına gömülmüş olmasına rağmen bu yöneticiler hâlâ işçi sınıfı hareketi içerisinde yer alan revizyonist bir akımın temsilcileridirler. Bu tip oportünistlerin de işçi sınıfı hareketi içinden sökülüp atılacağı, temizleneceği günler kuşkusuz gelecektir. Ne ki, bugünkü durumda bu revizyonist akımın yüzü henüz geniş devrimci işçi yığınları tarafından görül-müş ve kendi saflarından dışarı atılmış değildir. Bu oportünistlerin gerçek yüzlerinin ortaya çıkarılması uğruna mücadele sınıf mücadelesinin keskinleşmesine paralel olarak henüz yeni başlamış olmasına rağmen, Maocuların sosyal-şoven yüzü çoktan açığa çıkmış ve işçi sınıfı hareketinin dışına atılmıştır. Bu yüzden, bunların her ikisini de aynı kefeye koymak kesinlikle yanlıştır.

Bugünkü şartlarda, işçi yığınlarını ekonomik mücadelelerinde DİSK içinde örgütlenmeleri için çalışmak ve DİSK'in proleteryanın gerçek bir sendikal örgütü haline getirilmesi için DİSK'in oportünist ve reformist yöneticilerine karşı mücadele yürütmek doğrudur ve yapılması gereken zorunlu bir görevdir. Ama Maocular için böyle bir şey düşünmek bile saçma olur, bu nedenle, DİSK yöneticilerinin 1 mayıs hareketi ile bir kere daha ortaya çıkmış olan oportünist yüzleri iyice açıklanmalı ve işçi yığınlarına bütün açıklığıyla teşhir edilmelidir. Fakat DİSK'in bu oportünist yöneticileri, bütün sosyal-şoven yüzü açığa çıkmış ve proleter hareket dışına atılmış olan Maoculukla aynı kefeye konmamalı, 1 mayıs provokasyonun iki eşit müsebbibi olarak görülmemelidir. Aslında, 1 mayıs katliamında Maocular değil, DİSK üst yönetimi provokasyona gelmiştir. Maocuların ise provokasyona gelmesi diye bir şey yoktur ve olamaz da. Çünkü Maocular zaten provokatördürler; provokatörlerin de provokasyona gelmeleri diye bir şey söz konusu olamaz.

DİSK üst yönetimi, siyasi körlüklerinden dolayı, uğramış oldukları provokasyon karşısında zaten şaşkına dönmüştür. DİSK genel başkanı Kemal Türkler, katliamın ilk anlarında, bu saldırıyı «Maocu faşistler yaptı», daha sonra da «bunu Maocular da düşünemez» şeklinde laflarla saçmaladı durdu. DİSK yöneticilerinin, bu provokasyon sonucu neye uğradıklarını bilemeyerek yapmış oldukları bu yalpalamaların nedeni de, daha önce belirtmiş olduğumuz gibi: Türkiye'deki örtülü parlamenter faşizmin niteliğini ve bu faşizmin yüzbinlerce işçinin katılmış olduğu 1 mayıs hareketinin mutlaka boş bırakmayacağını görememiş, ve «faşizm tırmanıyor» gibi laflarla kendilerini ve geniş işçi yığınlarını avutmaya çalışmış ve Maocu sosyal-şovenizmin gerçek yüzünü görememiş olmasındandır.

1 Mayıs'ta Emeğin Birliğinin Uyguladığı Politika Üzerine

Bilindiği gibi, Emeğin Birliği, 1 mayıs hareketiyle ilgili olarak, Sosyalist Kurtuluş, Proleter ve TEP guruplarıyla bir ittifak içerisinde hareket etmiş; Ve katliamdan sonra, «1 mayıs provokasyonu ve Devrimci Tavır» adlı bildiriye de Sosyalist Kurtuluş ve TEP ile birlikte imza atmıştır. İlk bakışta, demokratik hareket içerisinde olağan gibi görünen böylesi bir ittifak, aslında tamamıyla temelsiz, hedefsiz ve daha başından yıkılmaya mahkum bir ittifaktır.

«Üçüncü olarak, Marksist-Leninist teori ile donanmış insanlara ihtiyacımız var. Bu amacı ustaca kullanmayan insanlar dar çerçeve içerisinde, kalır, politik kaymalar yapar, ileriye görmez, olaydan olaya karar alır, mücadelenin genel çerçevesini kaybederek kitleleri nereye yönelttiğini, ve kimleri yönettiğini unuttur.» (Faşizme karşı Birleşik Cephe, s. 152)

G. Dimitrof'tan almış olduğumuz bu alıntı, 1 mayıs hareketi sırasında oluşturulan bu ittifakın temelsizliğinin görülebilmesi açısından çok öğreticidir. Zaten bu ittifak politikası, Emeğin Birliğinin daha önceki sayılarında ortaya konmuş olan mücadele ve ittifaklar anlayışına da terstir. Çünkü Emeğin Birliği, daha öncede belirttiği gibi, bir takım gurup şeflerinin masa başlarında, müzakere diplomasisi yolundan yapmış oldukları ve proleteryanın «tastamam ve tutarlı bir demokrasi» uğruna mücadelesinin asgari hedeflerini amaçlamayan ve bu mücadelenin vazgeçilmez ve temel ilkeleri üzerine kurulmuş olmayan anlaşmalarla, tutarlı ve sağlam ittifakların ve eylem birliğinin gerçekleşmeyeceğine inanmaktadır. İttifaklar, Dimitrof'un da belirttiği gibi, «dar çerçeve içerisinde kalan», «olaydan olaya karar alan», «mücadelenin genel çerçevesini kaybeden» unsurlarla yapıldığı taktirde, hiçbir zaman sağlam hedeflere dayalı ve sürekli bir ittifak haline gelemez.

Demokratik hareket içindeki ittifaklar da, geçici ve gel-geç bir anlayış temeli üzerine kurulamaz; aksine proleteryanın demokrasi uğruna mücadelesinin uzun vadeli amaçları uğruna ve temel ilkeler doğrultusunda yapılan ve yığın hareketlerinin pratiği içerisinde kökleşmesi gereken bir güç birliği şeklinde olur. Kuşkusuz, işçi sınıfı hareketi içindeki ittifakların her biri farklı temel üzerinde kurulan ve çeşitli amaçlara yönelik ittifaklar olurlar. Bu ittifakların bazıları demokrasi uğruna mücadeleyi, diğer bazıları ise Sosyalizm uğruna mücadeleyi amaçlayan ittifaklar olabilir. Bundan dolayı her ayrı amaç ve hedef uğruna yapılacak ittifaklar zorunlu olarak birbirinden ayrı niteliklere de sahip olacaklardır. Ne ki, gerek demokrasi uğruna mücadeleyi ve gerekse Sosyalizmi amaçlayan bir ittifak olsun, hepsi de mutlaka ortaya konmuş olan belli siyasi hedeflere ulaşınca kadar, bu ittifak içerisinde yer alan güçler hiç olmasa aynı doğrultuda yürüyebilmelidirler.

Fakat, Emeğin Birliği'nin de içerisinde yer almış olduğu ve demokratik bir platformda yapılan bu ittifak yine daha 1 mayıs eylemi içerisinde sarsılmış ve yine demokratik platform içerisinde yer alan 5 haziran seçimleri sırasındaki demokratik mücadele sırasında tamamıyla dağılmıştır. Çünkü, her şeyden önce, bu ittifak içerisinde yer alan çeşitli gurupların demokrasi uğruna mücadele anlayışlarında dahi köklü bir farklılık ve hatta zıtlık vardır. Herkesin gördüğü gibi, Emeğin Birliği 5 haziran seçimlerinde proleteryanın bağımsız politikası doğrultusunda bağımsız işçi, yoksul köylü adaylarını desteklerken, 1 mayıs «müt-

(Devamı 11. Sayfada)

SEÇİM SONUÇLARI VE PROLETARYANIN BAĞIMSIZ SINIF POLİTİKASI ÜZERİNE

(Baştarafı 3'de)

nin peşine takma girişiminin hazırlığını yapmaktadırlar.

Bugün, işbirlikçi tekeli sermayenin bir kesimi faşizmden, diğer bir kesimi ise, CHP'nin reformist politikasından yanadır. Fakat, mevcut iktisadi ve sosyal bunalımların emekçi yığınlar arasında derinleştirdiği hoşnutsuzluğun üstesinden gelmede, CHP artık yeterli olmaktan çıktığı anda, işbirlikçi tekeli sermayenin tümünün faşizmden yana kayacağı kuşku götürmez. Ve bu kaçınılmazdır. CHP: Türkiye'de, emperyalist ülkelerde olduğu gibi, güçlü bir ekonomi ve bunun yaratmış olduğu güçlü bir aristokrat tabaka bulamayacaktır. Bunun için de, CHP, işçi sınıfını ve emekçi yığınları uzun süre oyalayıp ututamayacaktır. Bu kaçınılmaz durum ise ileride büyük sosyal patlamalara neden olacaktır. Hiç kuşkusuz, böylesi sosyal patlamaların ortaya çıktığı dönemde CHP'nin (daha doğru deyimle, CHP'nin yönetici ve kaymak kesimi) iğrenç yüzü ortaya çıkacaktır.

O zaman CHP: ya daha bugünden yaşmaya başladığı AP ile «rejimi kurtarmak için» birlikte hareket edecektir (ki, bu durumda uygulanacak yönetim örtülü bir faşizmden başkası olamaz), ya da açık faşist diktatörlüğe göz yu-

macaktır. Bu, diyalektik olarak ulaşılabilecek zorunlu bir noktadır.

O halde, işçi sınıfının ve tüm emekçilerin içinde bulunmuş olduğu mevcut durum, bugünkü rezaletiyle, dağınıklığıyla devam edip gitmemelidir. İşçi sınıfı kendini oportünizmin etkisinden kurtarmalı ve kendi bağımsız politikasını ve bağımsız siyasi örgütlenmesini ortaya çıkarmak ve güçlendirmek yolunda mücadeleyi hızlandırmalıdır. Bu konuda sınıf bilinçli işçilere, proleter-sosyalistlere büyük ve ağır bir görev düşmekte, onları yoğun bir mücadele dönemi beklemektedir.

Bu daracık yere sığdırabildiğimiz nedenlerle ve bu görüşlerle, Emeğin Birliği, proletaryanın bağımsız sınıf politikasını pratikte (gücü yettiği oranda) açıkça ortaya koymuştur. Bundan en ufak bir kuşumuz yoktur. Bu politika her renkten oportünizmle Marksizm-Leninizm arasındaki esas çizgiyi bütün genel hatlarıyla ortaya koymuştur. Emeğin Birliği, oportünistlerin zannettiği ve ümid ettiği gibi, bu politikada kararsız ya da çekingen değildir. Tam tersine, bu politikayı geliştirmeye, derinleştirmeye ve yaygınlaştırmaya bütün gücüyle devam edecektir. Bu politika, oportünizm karşısında tek Marksist seçenektir; mihenk taşıdır. Emeğin Birliği, bu politikanın ülke çapında geliştirilmesi, oportünizmin teslimiyetçi ve yordakçı yüzünün açığa çıkartıl-

ması için, bu doğrultuda düşünen ve davranan tüm grup ve unsurlarla birlikte oportünizme ağır bir darbe vermeye ve işçi sınıfının başından bu sülükleri defetmeye bütün gücüyle çalışacaktır. Bu politikanın desteklenmesi veya desteklenmemesi oportünizme karşı tavırda Marksistlerce ölçü olarak kabul edilmelidir.

Son olarak, Emeğin Birliği, işçi sınıfına ve tüm emekçilere şunu hatırlatır: Dünya işçi sınıfı hareketinin tarihinde, işçilerin sözde-dostları ama özde-düşmanları, örneğin, 1905'in Kanlı Pazarı'nda Kışık Saray'ın önünde, daha sonradan Endonezya'da veya Şili'de, işçi ve emekçi yığınları nereye götürmüşlerse, günümüzde Türkiye'nin bu iflah olmaz oportünistleri de tüm emekçi sınıfları yukarıda belirttiğimiz aynı tarihi acı gerçeklerin eşiğine doğru götürmektedirler.

Bütün bu nedenlerden dolayı, az-çok siyasi bilinç almış her işçi, her emekçi, her cinsten oportünizme karşı mücadeleyi geciktirmeden hızlandırmalı, başına yığılmış bu pisliklerden bir an önce kurtulmak için, pratik mücadelesi içinde, kendisiyle sonuna kadar yürüyebilecek diğer işçi ve emekçiler ile birleşmeli, burjuvalarla ve onun uşaklarıyla her türlü bağları koparmalı ve kendi bağımsız politikası etrafında toparlanarak, kendi bağımsız sınıf örgütlenmesini oluşturmalıdır. Ve en önemlisi, her türden burjuvanın, ve her renkten oportünistin her yönden ihanetine ve oyunlarına karşı uyanık olmalıdır.

1 MAYIS PROVOKASYONUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ VE DEMOKRATİK MÜCADELEDE İTTİFAKLAR SORUNU

(Baştarafı 10'da)

tefik»lerinden TEP ve Proleter gurupları CHP'yi kayıtsız şartsız destekleme politikasıyla burjuva reformizminin kuyruğunda yerlerini aldılar. Nitekim, demokrasi uğruna mücadelede bu grupların Emeğin Birliği politikasına tamamen zıt bir politika takip etmeleri, onların tamamıyla farklı bir demokratik-devrim anlayışına sahip olmalarından dolayıdır. Bunların demokratik mücadelede dahi görüş ve tavır ayrılıkları konusunda daha bir sürü örnekler vermek mümkündür. Fakat bu kısa yazıda buna gerek duymadan diyebiliriz ki: Bu ittifak demokratik platformda dahi aynı doğrultuda yürüyemeyecek olan gurupların anlamsız, zoraki ve göstermelik bir şekilde girmiş oldukları bir ittifaktır. Bu ve bunun gibi ittifakların ömürü uzun olamaz ve olmadı da.

Bu itibarla 1 Mayıs ile ilgili, altında Emeğin Birliği'nin de imzası bulunan, «1 Mayıs Provokasyonu Ve Devrimci Tavır» adlı bildiriye belirtilen görüşlere Emeğin Birliği katılmamaktadır.

Adı geçen bildiriye, devrimci hareket içerisinde yer alan bütün guruplar genel olarak üç safta toplanmakta; bir yanda «Çin şabloncuları», diğer yanda «Sovyet yanlısı şabloncular» ve orta yerde de, bildiriye deyimleriyle, «bilimsel sosyalizmi bağımsız ve yaratıcı bir tutumla Türkiye gerçeklerine uygulama ve doğru sentezlere varma ve saptadıkları doğru devrimci çizgiyi yürekle izleme çabasında olan proleter devrimciler» şeklinde diğer iki çizgiden ayırdığı tüm gurup ve fraksiyonları «proleter devrimciler» olarak nitelendirilmektedir. Emeğin Birliği böylesi bir görüşe katılmamaktadır. Çünkü, belirtilen bu iki şabloncu görüş dışında kalanların bir kesimi de «proleter devrimci» değil, burjuva kuyrukcuları olduklarını 5 Haziran seçimlerinde izledikleri kayıtsız-şartsız CHP reformizminin kuyruğuna takılma politikasıyla ispatlamışlardır. (bu örneklerden sadece bir tanesidir). Bu durum açıkça göstermiştir ki, adı geçen bildiridekinin tersine, Türkiye'de iki şabloncu grup ve birde onların dışında kalanların tümünü içeren «proleter devrimciler» gurubu değil, fakat bu iki şabloncu gurubun da dışında bir oportünistler ve birde Marksist-Leninist ideoloji savunucuları vardır. Yani devrimci hareket içerisinde, şabloncular bir yanda Marksistler bir yanda şeklinde bir ayırım yapılamaz. Gerçek ayırım şöyle olmalıdır: Her türde oportünistler bir yanda ve Marksistler bir yanda.

Ayrıca, aynı bildiriye, Çin ve Sovyetler Birliği karşısında tarafsız ve her ikisini de aynı kefeye koyan bir hava yaratılmıştır. Emeğin Birliği bu konudaki görüşlerini defalarca belirtmiştir. Burada bir defa daha kısaca belirtelim ki: Çin'in «Mao Ze-

dung düşüncesi'nden kaynaklanan mevcut politikası Sosyal-şovenizme dönüşmüş ve uluslararası sosyalist hareketin karşısında ve emperyalizmin yanında yerini almıştır. Buna karşılık, Sovyetler Birliği (özellikle Kapitalist dünya ile ilişkilerinde) revizyonist temellere dayanan bir dış politika izlemekle birlikte bir sosyalist devlet olarak dünya sosyalist sistemi içerisinde yer almaktadır. Dolayısıyla Emeğin Birliği, Sovyetlerin bu politikasını işçi sınıfının parti içi bir sorunu kabul ederek eleştirmektedir. Yoksa Çin ile Sovyetler Birliğini aynı kefeye koymuyor ve böyle bir şeyde düşünmüyor.

Aynı şekilde, yazımızın başında da belirttiğimiz gibi, bu bildiriye Maocu Sosyal-şovenleri «masum» gösterme gayretlerini ve bunlarla DİSK üst yönetimini aynı kefeye koyma niyetlerini kesinlikle reddediyoruz.

Hele aynı bildiriye yer alan, «bu arada karşı-devrimin üniformasız vurucu gücünün ve polisin hareketsiz kalabileceğini sanıyorlardı», cümlesi, tam bir cunta hayranının kullanabileceği bir cümledir. Aynı zamanda bu düşünce: Faşizmin, devlet kurumlarının en önemlilerinden biri olan silahlı güçler içerisinde girip önemli bir kesimini ele geçiremediği, fakat hâlâ devletin diğer kurumları ve silahlı gücü dışında «üniformasız vurucu güçlerle» devlet cihazını ele geçirebilmek amacıyla «tırmanış» içinde olduğunu vurgulayan bir düşüncedir. Faşizmin vurucu gücünün «üniformasız» veya üniformalı olduğunu belirtmek Marksistlere düşmez; ancak Marksist geçinen fakat hâlâ cuntacılıktan medet bekleyenlere düşer. Emeğin Birliğinin böylesi düşünce ve görüşlerle kesinlikle ilişkisi yoktur ve olamaz da. (Bu yazımızda bu hatalı olan bu ittifak politikasıyla ilgili eleştirilerin tümünü ve etraflıca bir biçimde yapabilmemizin olanakları yoktur: Bu nedenle bu konudaki eleştiri ve öz-eleştirisinin bu kadarıyla yetineceğiz.)

Demokratik platform temelinde oluşabilecek ittifaklar için en asgari hedeflerimiz: Proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların demokratik devrim uğruna mücadelede ortaya koymuş oldukları hedefler ve taleplerdir. Bu nedenle bu mücadelede «olaydan olaya» değil, fakat demokratik devrime kadar bütün temel demokratik hareket ve istemler konusunda görüş birliği sağlayabildiğimiz güçlerle mücadele içerisinde ve yığın hareketleri temelinde gerçekleşecek bir ittifaktan yanayız. Bugünkü şartlarda, bunun dışında kalan ittifaklar anlamsız ve gel geç uzlaşmalardır ve dağılmaya mahkumdurlar. Zaten bunun böyle olduğu 1 Mayıs'ta herkes tarafından görüldü.

1 Mayıs provokasyonu konusundaki görüşlerimiz ve Emeğin Birliği'nin girmiş olduğu hatalı ittifak konusundaki eleştirilerimiz kısaca bunlardır.

1 MAYIS PROVOKASYONUNUN DEĞERLENDİRİLMESİ ve DEMOKRATİK MÜCADELEDE İTTİFAKLAR SORUNU ÜZERİNE

Faşizmin 1 mayıs hareketi sırasında işçi sınıfı ve devrimci-lere karşı girişmiş olduğu büyük katliam hareketi, devrimci hareket içerisinde farklı görüş sahibi çeşitli gurup ve fraksiyonlar tarafından, savundukları siyasi görüşler doğrultusunda farklı biçimlerde değerlendirilmiş ve yorumlanmıştır. Pek tabii ki, bu provokasyon olayı, devrimci hareket içerisinde şu veya bu şekilde yer alan oportünist görüşlerin açığa çıkarılması ve önemli ölçüde teşhir edilebilmesi açısından önem taşımaktadır. Bu nedenle, Emeğin Birliği olarak bu provokasyon hareketi üzerine ve bu konuda belli başlı oportünist akımların tavrı üzerine görüşlerimizi kısaca açıklamamız gerekir.

1 Mayıs Provokasyonunun Niteliği

1 mayıs provokasyonunu izah edebilmek için, kısaca da olsa, Türkiye faşizmine değinmek gerekir.

Emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermaye önemli devlet kurumlarını ve özellikle bu devletin vurucu güçlerini faşistleştirilmiş ve böylece devlet eliyle gerektiğinde açık bir diktatörlük biçiminde gerektiğinde ise örtülü parlamenter bir biçimde faşizmi uygulama alanına koyma olanağını yaratmıştır, ve ülkenin içerisinde bulunduğu siyasi şartlara göre gerektiğinde de uygulamaktadır. Emperyalizm ve işbirlikçi tekeli sermaye açık faşizmi uygulama alanına koyduğu dönemlerde (12 mart döneminde olduğu gibi), her türlü terörü ve devrimci katliamını zaten açıktan açığa yapmaktadır. Fakat MC hükümeti döneminde olduğu gibi, örtülü parlamenter faşizmi uygulama alanına koyduğu dönemlerde ise bu terör ve katliamları daha örtülü ve kamufleli, provokasyonlar şeklinde, fakat yine devletin baskı güçlerinin eliyle uygulamaktadır ve uygular.

Türkiye faşizminin bu yapısına uygun olarak, 1 mayıs katliamı, örtülü parlamenter faşizmin baskı ve terör güçleri tarafından tertiplenmiş bir provokasyon hareketi şeklinde gerçekleştirilmiştir.

Ne ki, Türkiye faşizminin bu niteliğini göremeyen ve görmek istemeyen oportünist akımların ne 1 mayıs katliamının olabileceğini önceden görebilmeleri ve buna karşı tedbir alabilmeleri ve ne de bu provokasyonun niteliğini ve sebeplerini doğru değerlendirebilmeleri mümkün değildir. Çünkü, TİP, TSİP, İGD-ÜRÜN çevresi, DISK üst yönetimi vb. oportünistlere göre «faşizm tırmanıyor»! Maocu sosyal-şovenlere göre ise zaten «faşizm geriliyor, sosyal-faşizm ise geliyor» ve dolayısıyla «sosyal-faşizme» karşı mücadele etmek gerekiyor! Pek tabii ki bu anlayış sahiplerinin 1 mayıs provokasyonunu doğru bir şekilde açıklamaları mümkün değildir. (Oportünistlerin ve sosyal-şovenlerin bu durumunu zaten herkes görmüştür.) Teorisiz pratik olmayacağı gibi, hiç bir pratik de, kaynaklanmış olduğu teorisinin sınırları dışında bir uygulama olamaz; her pratik kaynaklanmış olduğu teori doğrultusunda gelişir. Bu Marksist ilkeye bağlı olarak, «tırmanan faşizm» görüşünü savunan bir ideolojinin herhangi bir siyasi olay karşısında takınacağı tavır ve alacağı tedbir de pek tabii ki bu görüş doğrultusunda olabilir. «Tırmanan faşizm» görüşüne göre: Faşizm henüz devleti ele geçirmemiştir ve henüz devlet cihazını ele geçirip faşistleştirmek için tırmanış halindedir! Bunun için de, bu oportünist görüşe göre tüm devrimci ve demokratik güçlerin görevi faşizmin bu tırmanışını durdurmaktır! Bu anlayış doğrultusunda hareket eden oportünistler ve özellikle DISK üst yönetimi, doğal olarak, 1 mayıs hareketi sırasında faşizmin devlet eliyle girişebileceği bir provokasyonu göremediler ve dolayısıyla buna karşı gereken tedbirleri almaya gerek duymadılar. Bu oportünist görüşün 1 mayıs'taki büyük işçi yürüyüşünün yönetimini ve düzenlenmesini elde tutması sayesinde ki, mevcut faşizm devletin vurucu güçlerine dayana-

rak, 1 mayıs provokasyonunu ve katliamını rahatlıkla uygulayabilmiştir.

Buraya kadar söylediklerimizi özetleyecek olursak, 1 mayıs provokasyonu ve katliamının en önemli nedenlerinden birisi: DISK üst yönetiminin oportünist yapısından dolayı, faşizmin, devlet cihazını önemli ölçüde ele geçirip, MC vasıtasıyla örtülü parlamenter faşizmi uygulama alanına koymuş olduğu gerçeğini görememeleri, daha doğrusu görmek istememeleri ve hâlâ oportünist bir kafayla «faşizmin tırmandığı»nı savunmaları, ve böylece faşist provokasyonlar karşısında DISK saflarında toplanan devrimci işçi yığınlarını güçsüz bırakmalarıdır.

Maocu Sosyal-Şovenlerin 1 Mayıs Provokasyonu İçerisindeki Yeri

1 mayıs katliamının en önemli nedenlerinden ikincisi ise: Her ne kadar birbirlerine karşı kanlı-bıçaklı düşman gibi görün-seler de, DISK üst yönetiminin ve diğer revizyonistlerin, Maoculuğu işçi sınıfı hareketi dışına çıkmış ve sosyal-şovenizme dönüşmüş bir akım olarak değil de, hâlâ işçi sınıfı hareketi için de bir akımmış gibi görmüş olmalarındandır.

Bazı düşüncelere göre, Maocu sosyal-şovenler 1 mayıs provokasyonunu kazaen (!) alet olmuşlardır. Böylesi bir düşünce tamamen temelsiz ve Marksizm dışı bir düşüncedir. Hiç bir ideolojik akımın işlevleri kaynaklandığı ideolojiden soyut ve ondan bağımsız olamaz, ve ondan soyut olarak da düşünülemez.

Her şeyden önce, Maoculuk belli bir dünya görüşünü temsil eden bir ideolojik akımdır ve bu ideoloji belli bir maddi sınıf temeline dayalıdır. Dolayısıyla, Çin'in Angola'da CIA yanlısı olan ve bir CIA ajanının başkanlık ettiği bir örgütü desteklemesi, Zaire'de karşı devrimci ve işbirlikçi Mobutu hükümetini desteklemesi, Sovyetler Birliğine karşı NATO, CENTO vb. desteklemesi ne kadar tesadüfi ise, Maocuların 1 mayıs katliamına alet olmaları da o kadar tesadüfidir. Dünyada tesadüfi olan hiç bir şey yoktur. Tesadüfi denebilecek her şeyin bir maddi temeli vardır. Maoculuk da böyledir. Maoculuk küçük-burjuva sınıf kökeninden kaynaklanmış, sosyal-şovenizme dönüşerek emperyalizmin, burjuvazinin yanında yer alarak işçi sınıfı hareketinin dışına atılmış ve bir karşı-devrim gücü haline gelmiştir. Böylesi bir sosyal-şoven ideolojinin işçi sınıfına karşı girişeceği ya da katılacağı provokasyonları tesadüf kabul etmek tamamen saflık ve hatta aptallık olur. Maocu sosyal-şovenler, «iki süper güç»e ve bunların tehlikelisi olan «Sovyet-sosyal-emperyalizmi»ne ve «sosyal-faşizme» karşı: «iktidardaki karşı-devrimcilerle ittifak yapılmalıdır», «Aydınlık, no: 76, s. 16) demektedirler. Tabii ki bu sosyal-şovenlere göre, Türkiye'de Maocuların dışında kalan tüm devrimciler «sosyal-faşist» ve Sovyet yardakçılarıdır!

O zaman, bu «Sosyal-faşistlere» karşı Maocuların «iktidardaki karşı-devrimcilerle ittifak» yapmamaları için herhangi bir neden var mıdır? Bazı kafalara göre: «iktidardaki karşı-devrimcilerle ittifak» mutlaka karşılıklı bir pazarlık sorunudur! Hayır, bu yanlıştır. Bu tip ittifaklar açıkca oturup Burjuvaziyle karşılıklı pazarlıklar yoluyla yapılmaz. Aksine bu tip ittifaklar, ideolojik bakımından Burjuvaziyle aynı amaçlar doğrultusunda doğal olarak oluşur. Eğer bir ideoloji, «iki süper güç»e karşı mücadele parvanası arkasında sosyalizm düşmanlığına başvurursa ve ondan sonra bu mücadelede «iktidardaki karşı-devrimcilerle ittifak yapılmalıdır» derse, bu ideolojiyi savunanlar ister «iktidardaki karşı-devrimcilerle» yan yana gelip pazarlığa otursun, isterse otursun; bu ideoloji sahiplerinin doğal olarak «iktidardaki karşı-devrimcilerin» müttefiki şeklinde hareket ederler. Ve pek tabii, «iktidardaki karşı-devrim güçleri» bu ideoloji sahiplerini istedikleri yerde bir karşı devrim aracı olarak kullanabilirler.

(Devamı 10. Sayfada)

**emeğin
birliği**

Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Müdür : Hacı Kılıç — Yönetim yeri : Dr. Mecit Barlas İşhanı p/48 Gaziantep - Yazışma Adresi: PK. 192 Beyazıt/İstanbul, İstanbul Dağıtım Şubesi: Çemberlitaş Evkaf Sokak. No: 2/12 Çemberlitaş/İstanbul - Adana Dağıtım Şubesi: Yeşilyuva Mah. 768 Sok. No: 54/B ADANA - Antakya Dağıtım: Emek Kitabevi Rana İşhanı Rıhtım Cad. Antakya/Hatay - İzmir - İstanbul Dağıtım: Renk Dağıtım - Dizgi: Evren Matbaası - Baskı: Ören Basımevl - Son Baskı Tarihi: 20 Temmuz 1977